

Liệp Ưng Hệ Liệt – Liệp Ưng Mở đầu

Lúc những cố sự này của chúng ta xảy ra là một thời đại đặc thù phi thường. Trong thời đại đặc thù phi thường đó, có một giai tầng đặc thù phi thường. Trong giai tầng đặc thù phi thường đó, có những người đặc thù phi thường. Thời đại đó, giai tầng đó, những người đó, đã tạo thành thế giới võ hiệp của chúng ta.

Trong thế giới đó của chúng ta, ngập tràn lãng mạn và nhiệt tình, ngập tràn sắt và máu, tình và hận, ôn nhu trong bạo lực, cũng như bạo lực trong ưu nhã.

Thiết huyết tương kích, tình thù bện quấn, tạo thành những cố sự truyền kỳ làm xao động lòng người.

Trên trời có nhật nguyệt tinh tú chiếu rọi sự thô lậu và mỹ lệ của nhân thế.

Thế giới võ hiệp cũng có những người sáng như sao trời, tuy chớp tắt bất chợt, nhưng ánh sáng mỗi lần phát ra đủ để chiếu ngời vĩnh thế.

Những người đó đương nhiên đều là cao thủ, trong mỗi một nghề, mỗi một nghiệp đều có cao thủ, thường hay dùng những phương pháp đặc biệt làm ra những chuyện người khác làm không được, thậm chí khiến cho người ta khó tin được.

Hiện tại chuyện chúng ta muốn tả là cố sự của loại người đó.

Trong “Lục Phiến Môn”, cũng có cao thủ.

Phản ứng và khúu giác của bọn họ tựa hồ đều cao hơn người khác một bậc, có lúc thậm chí có một thứ cảm quan thứ sáu như dã thú giúp cho bọn họ có thể thoát khỏi công phá trí mệnh của địch thủ vào những giờ phút sinh mạng treo đầu sợi tóc.

Nhưng lúc bọn họ xuất thủ, lại thường có thể nhất kích trí mệnh, phán đoán chuẩn xác, tính toán tinh mật, và động tác mẫn tiệp vô bì.

Giống như một con chim ưng.

--- Một liệp ưng, chim ưng săn mồi ---

Hiện tại chuyện đầu tiên chúng ta muốn nói đến, là một cao thủ như liệp ưng và cố sự của gã.

- o O o -

Khói tím giết người

Rạng đông, khoảng rạng đông.

Bầu trời xám ngoét, mây cũng xám ngoét, tòa thành lớn ngủ vùi còn chưa bắt đầu tỉnh lại, nhà nhà cửa cửa giống như một bức tranh thủy mặc lợt lạt, mọi màu sắc đều dung nhập vào một mảng xám xịt mông lung.

Cũng không biết từ đâu truyền đến tiếng chó sủa băng quơ, dưới khung trời xám chợt bốc lên một luồng khói đậm đặc.

Khói tím.

Một gian phòng, trong một căn tiểu lâu.

Sàn tiểu lâu vốn cao hơn mấy chỗ khác một tầng, phải leo mười bậc thang đá mới có thể tiến vào môn hộ.

Cửa hẹp, thang lầu hẹp, trong phòng bố trí thanh nhã, song cửa sổ rất rộng rãi, từ trong song cửa nhìn ra, phong cảnh toàn thành thu gọn trước mắt.

Hiện tại có ba người đang ngồi trước song cửa nhìn ra.

Một trung niên nhân thân thể tròn trịa, khóe mắt dài dài, khuôn mặt vuông vuông, ăn vận rất kháo cứu, nhìn rất có uy nghiêm, móng tay trên ngón tay út rất dài, cho thấy bình thời rất ít khi làm việc.

Một lão nhân gầy nhỏ, mũi ưng, mắt tam giác, sắc mặt tinh minh, trên song thủ gân xanh vồng lên như những con rắn, nhìn không những là người cả đời cần cù vất vả, mà còn đã luyện qua một loại công phu gọi là Ứng Trảo Công.

Người thứ ba niên kỷ trẻ hơn nhiều, mặt trắng như ngọc, mắt sao mày kiếm, là một mỹ thiếu niên tiêu chuẩn, ngoại trừ trên nón có gắn một khối thúy ngọc ra, toàn thân trên dưới đều không có một chút trang sức xa xỉ dư thừa.

Thái độ của y tuy rất ôn hòa, hai người tuổi tác lớn hơn y lại tỏ vẻ rất tôn kính đối với y.

Ba người đều nhìn thấy làn khói máu tím đó, ba người bình thường rất trấn định, trên mặt hiện giờ đều đã biến sắc.

“Hình tổng, ông có biết bên đó là chỗ nào không ?” Trung niên nhân hỏi lão nhân kia.

Đôi mắt bén nhọn của lão nhân như móc câu ghim chặt vào làn khói đó, trầm ngâm:

- Xem phương hướng, chừng như là quanh quanh Phường Dầu Vừng bên dưới Hồ Gia Kiều, tuyệt không thể vượt khỏi hai chỗ đó.

Lão đã sống ở đây ba mươi hai năm, từ nhỏ đã làm sai dịch, thăng đến Tổng bộ đầu, đối với mọi thứ trong thành thị này, không có ai rành hơn lão.

Thiếu niên tuy mới đến hồi đêm hôm qua, đối với lão lại rất tín nhiệm, không hỏi gì nữa, lập tức thốt:

- Đi.

Phán đoán của lão Hình tổng quả nhiên hoàn toàn chính xác.

Đám khói đậm đặc màu tím đỏ quả nhiên thoát ra từ ống khói trên nóc một căn ốc một tầng trong một con hẻm nhỏ đằng sau Phường Dầu Vừng bên dưới Hồ Gia Kiều.

Đó là một căn nhà một tầng rất cổ kính, năm gian phòng ba sáng hai tối, kiến trúc rất kiên cố, nhà bếp đặc biệt rộng rãi, ống khói cũng xây đặc biệt cao to, cho nên khói bay ra đặc biệt dày đặc. Nhưng lúc bọn Hình tổng đến, lò lửa chỗ khói bốc lên hồi nãy lại đã gần tắt ngóm, trong ống khói chỉ còn một luồng khói nhè nhẹ lợt lạt tản mát, hóa thành một làn sương mỏng màu tím lợt.

Còn người trong nhà đâu ?

Không có ai.

Bếp lò còn ấm, trên lò còn một nồi cháo nóng nghi ngút, một cái bàn gỗ trạm hình bát tiên lau chùi láng bóng, trên bàn bày bốn đĩa nhỏ đựng đồ ăn chung với cháo, một đĩa thịt gà xé phay, một đĩa măng hầm, một đĩa bầu xào, còn có một đĩa tương đậu hủ nhúng trong dầu vừng đặc sản của Hồ Gia Kiều.

Trên bàn còn có chén đũa, trong chén còn dư lại khoảng nửa chén cháo.

Còn người đâu ? Hiển nhiên đã nhúm lửa, bếp đã nóng, cháo đã chín, đã ăn điểm tâm rồi mới đi.

Trung niên nhân không khỏi cười lạnh:

- Vị nhân huynh này làm việc coi bộ rất ung dung.

Thiếu niên điềm đạm thốt:

- Một người nếu quả đã giết người nhiều lần, vô luận làm chuyện gì khác cũng không gấp gáp.

Trung niên nhân phảng phất chợt cảm thấy hơi phát lãnh, đi đến trước bếp lò hỏi Hình tổng:

- Ông có tìm ra gì không ?

Lão nhân đang quan sát tử tế một nhúm tro xám cời trong bếp lò:

- Lần này vẫn giống hệt mấy lần trước, đám khói tím đỏ là dùng một thứ nhiên liệu đặc biệt đổ vào lửa củi gòn mà ra.

“Nhiên liệu gì ?” Thiếu niên hỏi.

“Là thứ đám lão sư phụ làm yên hoa hỏa pháo thường dùng”. Hình tổng đáp: “Chỉ bất quá thứ thứ hấn dùng xem chừng là nhiên liệu đặc biệt do Bảo Vũ Đường ở kinh thành làm, cho nên màu sắc đặc biệt, hơn nữa cháy rất lâu.

Kinh thành ? Bảo Vũ Đường ? Con người châm khói đó lẽ nào cũng là từ kinh thành đến ?

Thiếu niên nhú mày, nhưng thần tình rất mau chóng khôi phục lại vẻ trầm tĩnh, y hỏi Hình tổng:

- Đây là lần thứ mấy rồi ?

- Lần thứ sáu.

- Sáu lần xuất hiện nơi chốn đều khác biệt ?

“Phải”. Hình tổng đáp: “Lần thứ nhất là trong một ngôi miếu nhỏ hẻo lánh, lần thứ hai là ở một quán trọ đã đóng cửa dẹp tiệm, lần thứ ba cho đến lần này đều là ở trong phòng trống, không có người.

- Sáu lần khói tím, năm mạng người.

“Phải”. Thanh âm và thần thái của Hình tổng đều rất trầm trọng: “Khói tím xuất hiện, nội trong ba ngày nhất định có một vị danh nhân bị hành thích chết, hiện trường hoàn toàn không có để lại chút manh mối gì.

“Còn người chết ?” Thiếu niên hỏi: “Giữa năm người chết đó có quan hệ đặc biệt gì không ?”

“Không có”. Hình tổng đáp gọn: “Hoàn toàn không có”.

Lão lại giải thích:

- Năm người chết tuy đều là người cực kỳ có danh tiếng, nhưng xuất thân và nghề nghiệp đều bất đồng, quan hệ giữa họ có thể nói hoàn toàn không thấy được.

Trung niên nhân không nhin được xen miệng.

“Lăng công tử”. Gã nói với thiếu niên: “Hình tổng ăn cơm công môn hơn ba chục năm, chưa từng sai lầm”.

- Ta hiểu rõ.

Trong đôi mắt trẻ trung sáng ngời của vị Lăng công tử đó hiện xuất một biểu tình thậm chí còn lão luyện hơn cả lão Hình tổng. Y từ từ nói:

- Ta chỉ bất quá có cảm giác giữa năm người đó nhất định có một mối quan hệ thần bí, mệnh vận của cả năm người đều bị một sợi dây vô hình trói chung lại, chỉ tiếc bọn ta cho đến bây giờ còn chưa tìm ra sợi dây đó.

Y bước chậm chậm đến bàn, ngồi xuống, ngưng thị nhìn chén dĩa và cơm nước còn dư trước mặt, bỗng thò tay cầm một đôi đũa, lại rất mau chóng co tay lại, ánh mắt chợt phát sáng, hỏi Hình tổng:

- Tên sát nhân thuận tay trái ?
- Đúng.
- Hẳn xem ra rất thích ăn tương đậu hủ.

Đũa đặt bên trái chén, mấy món ăn khác cơ hồ còn nguyên vẹn chưa động đến, tương đậu hủ lại không còn dư lại nhiều lắm.

Hình tổng có vẻ hơi bực, một lão công sự hơn ba mươi năm tay nghề, lực quan sát không ngờ vẫn không bì được một thiếu niên.

Lão không khỏi thở dài:

- Lãng công tử, không trách gì người ta đều nói Lãng Ngọc Phong siêu quần tuyệt luân là nhân kiệt vĩ đại trong Lục Phiến Môn. Hiện tại tiểu nhân cuối cùng đã tin rồi.

Lãng Ngọc Phong tránh né sự tôn sùng của lão, đột nhiên hỏi một câu rất kỳ quái.

Y chợt hỏi Hình tổng:

- Ngồi tiểu miếu lần đầu tiên phát hiện khói tím, bên trong cúng Thần gì ?
- Thần Tài.

- o O o -

Lại gặp Thần Tài

Thần Tài”, nói ra hai chữ đó, trong lòng Hình Tổng chợt cảm thấy thất kinh, cho đến bây giờ lão mới nghĩ đến tập đoàn thần bí đó trong truyền thuyết, rất có thể có quan hệ đến những vụ án mưu sát thần bí này.

Bởi vì bối cảnh và nghề nghiệp của năm người chết tuy bất đồng, nhưng lại đều là cự phú gia tài ức vạn, hơn nữa cái chết của bọn họ ít ra còn có một chỗ tương đồng.

Căn cứ theo kết quả điều tra người nhà của bọn họ, trước khi bọn họ lâm tử, đều đã từng dốc túi chi tiêu một số tiền rất lớn, nhưng cả người thân tín nhất của bọn họ cũng không biết số tiền chi tiêu đó đã mất đi đâu.

Giao dịch ? Giao dịch gì thường có khả năng gây nên họa sát thân ?

Lão Hình tổng tịnh không đem những suy nghĩ đó nói ra. Đối với thiếu niên thâm trầm kia, trong tâm lão luôn có vài phần cảnh giới, thậm chí có chút úy sợ. Những tư liệu có liên quan đều hiển thị Lăng Ngọc Phong là một người đáng sợ phi thường.

Danh tánh: *Lăng Ngọc Phong.*

Tuổi tác: *hai mươi bốn.*

Chiều cao: *năm thước chín tấc.*

Võ công: *môn phái sở học quá phức tạp, không dùng binh khí cố định.*

Tổ phụ: *xuất thân có quân công, thăng đến chức nhất phẩm Đề đốc, giữ ngôi nhất phẩm tổng quản quân vụ Hà Tây.*

Cha: *xuất thân tiến sĩ, làm quan biên tu trong Hàn Lâm Viện, quan chức Đại Học Sĩ, chính nhất phẩm.*

Lai lịch bản thân: *không có.*

Thị hiếu: *không có.*

Một người hoàn toàn không có thị hiếu, thông thường đều là người rất đáng sợ. Điểm đó đại đa số người đều hiểu rõ.

Càng đáng sợ hơn là một người con nhà thế gia, gia đình hiển hách như vậy, không ngờ hoàn toàn không có lý lịch, không có quan chức, không những dĩ vãng giống như một tờ giấy trắng, hiện tại cũng không có ai biết y đang làm gì.

Cả lão Hình tổng cũng không biết.

Lão Hình tổng chỉ biết công tác của y cực kỳ bí mật, có quyền lực cực lớn, thậm chí có thể quyết định sinh tử của người tử hưu, trên những chỉ lệnh y mang đến, không những có dấu đại ấn của quan phòng Hình bộ, còn có dấu ấn của các quan lớn ở các tỉnh, chỉ thị rõ: “Cai viên Lăng Ngọc Phong, trên đường hành tẩu có thể tự tiện mà hành sự, quan viên tứ phẩm trở xuống đều phải chịu lệnh điều phái”.

Lần này y đến đây là đặc biệt đi điều tra những vụ án mưu sát nối tiếp bắt đầu từ miếu Thần Tài.

Nhưng trong bóng tối y còn có nhiệm vụ bí mật gì khác nữa ?

Nghĩ đến điểm đó, lão Hình tổng không thể không đề phòng cẩn thận bề ngoài, một người đã ăn cơm công môn hơn ba chục năm trời, ít nhiều gì cũng đã từng làm những chuyện dè nặng trong tâm sự.

Lăng Ngọc Phong lại chùng như căn bản không chú ý đến suy nghĩ của lão hồ ly đó, trái lại biểu hiện đối với lão rất thoải mái, rất thành khẩn.

“Hiện tại có phải bọn ta đã biết một vài manh mối rồi không ?” Lăng Ngọc Phong hỏi lão Hình tổng.

- Mời đại nhân chỉ rõ cho.

- Thứ nhất, bọn ta đã biết, nội trong ba ngày sau khi khói tím xuất hiện, nhất định có người bị hành thích.

- Phải.

“Thứ hai, sự xuất hiện của khói tím tịnh không phải xuất hiện ở chỗ ngẫu nhiên, không những nhất định đã có an bài đặc biệt, mà còn nhất định có mục đích đặc biệt, rất có thể là một thứ tín hiệu liên lạc bí mật”. Lăng Ngọc Phong tự trả lời: “Chuyện này, không còn nghi ngờ gì nữa, có liên quan đến những vụ mưu sát nối tiếp kia.

--- Một tổ chức ám sát bí mật, nhất định có chỗ liên lạc bí mật, đợi đến khi đối phương trả thù lao sát nhân, đốt phóng khói tím, biểu thị bọn chúng đã tiếp thụ vụ giao dịch đó. Kế ước đã dính, không quá ba ngày sẽ có người chết dưới đao của bọn chúng.

--- Sát thủ lần này bọn chúng phái đi rất có thể là một người thuận tay trái.

- o O o -

Tường cao trong ngoài

C

ái quán nhỏ vốn còn chưa bắt đầu mở cửa, nhưng hiện tại lại đã có khách.

Bày biện trong quán đương nhiên rất thô lậu, ngoại trừ bán đồ ăn trưa và ăn tối ra, cũng có bán những món điểm tâm đơn giản, có những món xào nấu đầy dầu mỡ hành tỏi, nếu không phải là người bao tử đặc biệt tốt, rất khó lòng tiêu hóa nổi.

Hiện tại đang có một vị khách nhân ngồi dựa cửa ăn điểm tâm, một chén canh nóng đã húp quá nửa, hai món đồ xào cũng đã ăn hết phân nửa, lực chú ý của hắn lại xem chững tịnh không chú tâm vào mấy món đồ ăn.

Người đó ăn vận cũng không mấy xứng hợp với cái quán thô lậu này, y phục của hắn tuy không thể coi là hoa quý, nhưng chất liệu và cách may mặc đều rất tốt, trên đầu

đội nón rộng vành che thấp ngang mi, lúc ăn cũng không tháo xuống, hình như không muốn để người ta nhìn thấy chân diện mục của hắn.

Những thứ có thể nhìn thấy rõ ràng nhất là mũi, miệng, và tay hắn.

Mũi hắn rất cao, rất thẳng. Miệng hắn đường nét rất minh hiển, cho người ta một cảm giác rất quật cường kiên nghị, hơn nữa thường ngậm chặt, hiển lộ không phải là người nói nhiều.

Ngón tay của hắn thon dài mà mạnh mẽ, đáng lẽ là một đôi tay rất dễ nhìn, chỉ bất quá gân khớp hơi to một chút.

Từ những phương diện đó mà xem, con người đó đáng lẽ là một người rất có cá tính, mặt mày rất anh tuấn.

Một người như vậy, sáng sớm như vậy, đến một hàng quán nhỏ xíu thô lậu như vậy làm gì ?

Đối diện phía tây quán là một bức tường cao, cửa hẹp cài chặt, rất ít khi nhìn thấy có người ra vào, cả tiếng nói cũng không nghe. Bên trong có gia đình nào sống ? Cả chuyện đó cũng làm người ta ngù ngờ không biết rõ.

Lực chú ý của thiếu niên ngồi trong quán xem chùng đang hoàn toàn tập trung ở căn nhà cao to đó.

Hắn thậm chí xem chùng là vì căn nhà cao to đó mới tìm đến đây.

Ăn điểm tâm xong, phương đông mới dần dần xuất hiện ánh sáng, bốn phương vang vọng tiếng gà gáy, trên con đường lát đá xanh có tiếng bánh xe lăn động, sương nồng trắng muốt cũng dần dần bốc lên từ mặt đất.

Lúc đó, cánh cửa hẹp “kẹt” một tiếng.

Đại khái là vì không mấy khi có người ra vào, cho nên thanh âm phát xuất lúc cánh cửa hẹp mở ra nghe vừa khô khan vừa khản đặc, giống như một người lúc sắp chết la nấc.

Người từ trong cánh cửa hẹp bước ra lại sinh động bông bột, tinh thần phấn chấn, không những toàn thân trên dưới đều tràn đầy sức sống, mà còn dung quang hoá phát, mặt mày đỏ hồng sáng loáng, xem chùng vừa làm qua chuyện đặc ý phi thường.

Người đó vận y phục cực kỳ hoa lệ, tuổi tác cỡ năm mươi, vẫn còn bảo dưỡng rất tốt, hiển lộ là một người nắm giữ địa vị cao quý đáng kính.

Cánh cửa hẹp vừa mở ra, đã có một cỗ kiệu che màn vải xanh chạy đến. Người ra khỏi cửa, kiệu cũng đã đến trước mặt. Cửa hẹp đóng lại, kiệu cũng đã đi xa, trong nháy mắt đã quẹo ra khỏi con hẻm chật chội dài thượt đó, không còn nhìn thấy nữa.

Sự phối hợp giữa người và kiệu thật hay đến cực điểm, xem chừng đã luyện tập rất nhiều lần.

Tường dựng đứng cao chót vót, đình viện sâu hun hút lại khôi phục sự tĩnh mịch thần bí rợn người.

Thần bí, quan trọng nhất là thần bí.

Không những căn nhà cao to đó ngập tràn vẻ thần bí, trung niên nhân ăn vận hoa lệ kia cũng hiển lộ vẻ thần bí phi thường.

Gã nhìn giống như một hào thương cự phú đi đến đâu cũng được người ta hoan nghênh chào đón, nhưng bộ dạng hồi nãy của gã lại giống như một tên trộm vặt.

Kiệu vừa đi khỏi, thiếu niên trong quán lập tức cũng đứng dậy theo, bỏ đĩa xuống, để tiền lại, mau chóng bước ra khỏi cửa, đi theo kiệu ra khỏi con hẻm hẹp.

Cước bộ của hắn rất mau lẹ.

Lúc hắn đặt đĩa xuống, cũng giống như người khác, đặt bên cạnh chén, chỉ bất quá y đặt bên trái chén.

Thiếu niên đó cầm đĩa bằng tay trái, là người thuận tay trái.

Thứ người đó lúc sát nhân thông thường cũng dùng tay trái.

- o O o -

Tra hỏi

Lão nhân bán hàng tuổi tác cũng đã cao, tai mắt cũng không còn linh hoạt, nói năng cũng không mấy rõ ràng, giống như đại đa số chủ quán bán hàng lật vặt vậy, cả đời đã trải qua bao gian nan khốn khổ, không có sản nghiệp, cũng không có thân nhân, đến già vẫn gian nan khốn khổ như trước, mình làm sao có thể hy vọng lão kể rành mạch, nhìn rõ ràng một chuyện cho được ?

Nhưng lão lại là người duy nhất “nhìn thấy”.

Tiền Nguyệt Hiên bị đâm chết sáng sớm hôm đó, người duy nhất nhìn thấy gã là lão nhân tai mắt nghễnh ngãng, miệng mồm phều phào đó.

Người duy nhất nhìn thấy thiếu niên kia cũng là lão.

Vụ án mưu sát có quan hệ oanh động đó, lão không những là người duy nhất mục kích, cũng là manh mối duy nhất.

Cho nên muốn tra hỏi về vụ án mưu sát đó, chỉ còn nước hỏi lão.

Trong hình đường của lão Hình tổng, lão Hình tổng và lão nhân đang đối đáp, thính giả bên cạnh là Lăng Ngọc Phong và trung niên nhân rất uy nghiêm.

Lão Hình tổng hỏi:

- Hôm đó quán của người hình như mở cửa rất sớm, bình thường người đều mở cửa sớm như vậy sao ?

Lão nhân đáp:

- Phải, một người tuổi tác đã cao, tự biết mình không còn sống được bao lâu, thức dậy sớm hơn người ta một chút.

Lão Hình tổng hỏi:

- Sớm như vậy mà quán của người cũng có khách ?

Lão nhân đáp:

- Phải, khách nhân bình thường cũng không đến sớm như vậy, vị khách nhân đó đặc biệt một chút.

Lão Hình tổng hỏi:

- Bộ dạng của hắn ra sao ?

Lão nhân đáp:

- Là một người trẻ tuổi rất đường hoàng, ăn không nhiều lắm, cho tiền quà lại không tẻ.

Lão Hình tổng hỏi:

- Hắn nhìn có chỗ nào đặc biệt không ?

Lão nhân đáp:

- Cũng không có chỗ nào đặc biệt, chỉ bất quá động tác hình như tế ngắt hơn người khác chút ít, ăn cái gì cũng ăn rất chậm, nhai rất kỹ, giống như ... giống như là lúc nào cũng chuẩn bị nhổ đồ ăn ra, nhai lại thêm lần nữa.

--- Chỉ có người thường thiếu thốn đồ ăn, hơn nữa rất quý đồ ăn mới có thể làm như vậy, lão Hình tổng kinh nghiệm giang hồ phong phú đương nhiên hiểu rõ điểm đó.

Nhưng lão ta đối với điểm đó xem chừng tịnh không đặc biệt chú ý, rất mau chóng hỏi tiếp:

- Người nhìn thấy có người từ trong phiến cửa hẹp phía đối diện đi ra, ngồi lên kiệu ?

Lão nhân đáp:

- Tôi nhìn thấy rất rõ, người đó có vẻ giàu giàu có có, xem chừng có tiền phi thường, tuyệt không giống bộ dạng mới sáng sớm lén lút vào ra cửa sau nhà người ta.

Lão Hình tổng hỏi:

- Hai tháng gần đây, người có nhìn thấy trung niên nhân nào bộ dạng giống như gã ta vào ra cửa sau đó không ?

Lão nhân đáp:

- Không có.

Lão Hình tổng hình như rất thất vọng, thở dài, nhưng lão nhân lại rất mau mắn nói tiếp:

- Cho dù là có, tôi cũng không biết.

Lão Hình tổng hỏi:

- Tại sao ?

Lão nhân đáp:

- Bởi vì hai tháng trước đây tôi ngã bệnh, quán cũng không có mở cửa, bữa trước mới là ngày đầu tiên mở cửa lại.

Lão Hình tổng cười khổ.

Lão nhân nói:

- Hôm đó lúc người có tiền kia đi ra, đã có người khiêng kiệu đến tiếp gã, gã ra khỏi cửa, kiệu đã đến liền, không những thời gian tính toán rất chuẩn, song phương phối hợp cũng cực kỳ hay, giống như một vở kịch đã diễn rất nhiều lần vậy.

Lão Hình tổng hỏi:

- Xem như vậy, hành động của người có tiền đó không những quyết không muốn để người ta nhìn thấy, mà còn không thể để người ta nhìn thấy, cho nên mới tập luyện trước ?

Lão nhân đáp:

- Hình như là vậy.

Lão Hình tổng hỏi:

- Kiệu vừa đi, người trẻ tuổi kia có phải cũng đi theo ?

Lão nhân đáp:

- Phải, kiệu vừa đi, người trẻ tuổi lập tức đặt dũa xuống, một người một kiệu rất mau chóng quẹo khỏi con hẻm, kiệu phu và người trẻ tuổi xem chừng đi nhanh hơn người bình thường nhiều.

Lão Hình tổng hỏi:

- Còn sau đó ?

Lão nhân đáp:

- Sau đó tôi nghe một tiếng hét.

Lão Hình tổng hỏi:

- Tiếng hét ? Hét làm sao ?

Lão nhân đáp:

- Tiếng hét rất thảm, giống như có người dùng hết sức đâm cắt da thịt của gã vậy, nhưng tiếng hét rất ngắn, xem chừng chỉ cắt hai đao là đâm chết rồi.

Lão Hình tổng cười lạnh:

- Phải cắt hai đao mới cắt chết người, đâu thể coi là quá mau lẹ.

Lăng Ngọc Phong chột xen miệng, điềm đạm thốt:

- Nếu quả thứ hấn dùng không phải là đao, mà là cưa, tiếng hét vừa vang lên, người đã khí tuyệt, vậy là rất nhanh lẹ.

Lão Hình tổng hít hít, dùng cưa cưa chết một người, người bị cưa có tư vị gì ? Người cưa người có tư vị gì ?

- Không cần biết ra sao, chỉ cần kiểm tra qua thi thể là biết hung thủ dùng đao hay là dùng cưa.

Trước mắt chuyện ưu tiên thứ nhất là đi xem thi thể, điểm đó mọi người đại khái đều không dị nghị.

Nhưng Lăng Ngọc Phong vừa bước ra khỏi cửa, lại quay trở lại, rất từ từ, rất cẩn thận hỏi lão nhân kia:

- Ông hồi nãy nói ông nhìn thấy người trẻ tuổi đường hoàng kia trước khi bước ra khỏi cửa đã làm một chuyện, có phải không ?

- Phải.

- Làm chuyện gì ?

- Hấn trả tiền một chén canh nóng và hai món đồ xào, còn cho tiền quà, tổng cộng là một tiền, hấn chi tiền rất hào phóng.

“Còn có gì nữa ?” Lăng Ngọc Phong hỏi: “Hấn còn làm chuyện gì khác ?”

Lão nhân nghe không hiểu ý muốn hỏi gì, cũng không đáp được, may là Lăng Ngọc Phong lại hỏi truy:

- Hấn có phải trước hết đã đặt đũa xuống ?

- Hấn đương nhiên trước hết phải đặt đũa xuống.

- Hấn đặt đĩa xuống chỗ nào ?
- Đương nhiên là bên cạnh chén.
- Là bên nào của chén ?

Lão nhân lại đáp không được. Thứ chuyện đó vốn có rất ít người có thể chú ý đến.

Lăng Ngọc Phong có vẻ rất thất vọng, chầm chậm bước ra cửa, lão nhân chợt nói:

- Hấn đặt đĩa bên nào, tôi quên rồi, nhưng tôi nhớ lúc hấn ăn, đĩa của hấn vô ý đụng ngã hũ ớt, hũ ớt đặt dựa vào tường quán, hấn ngồi đối diện cửa, tường bên trái hấn, hũ ớt đương nhiên là ở bên trái hấn.

- Xem như vậy, hấn dùng tay trái để gấp.
- Không sai.

- Dựa theo thường tình mà nói, tay hấn dùng thường nhất đương nhiên cũng là tay trái.

- Phải.
- Thiếu niên đó còn là chức nghiệp thích khách ?
- Đại khái là vậy.

Lăng Ngọc Phong cười cười, nụ cười mang theo một thứ tia sáng như mũi kim, nói tiếp:

- Nếu quả ta đoán không lầm, hiện tại ta ta đã có thể nói đại khái bộ dạng của hấn.

Lão Hình tổng tin.

Lăng Ngọc Phong quật khởi trong Lục Phiến Môn gần đây, tất cả các danh bộ lãn đại đạo trong thiên hạ đều công nhận là một kỳ tài khó thấy, đối với loại chức nghiệp sát thủ đó, y đương nhiên đã sưu tập một phần tư liệu cực kỳ tường tận.

- Trong tư liệu của ta, thích khách dùng tả thủ tịnh không nhiều, có thể trong giây lát lấy mạng Tống Thiên Lệnh, tối đa không có quá ba người, tuổi tác cỡ hai mươi cho tới ba mươi, chỉ có một người.

- Người đó là ai ?

- Là người xuất thân trong một thế gia rất giàu có, bình thời rất kén chọn y phục, thích mặc áo xanh, thân người đại khái suýt soát ta, võ công sở học rất phức tạp, cho nên mới có thể dùng rất nhiều phương pháp khác biệt để sát nhân.

- Một người như vậy, tôi tin rằng bọn ta rất mau chóng có thể tìm ra.

Điểm đó Lăng Ngọc Phong cũng tin vậy.

Lão Hình tổng có thể trở thành danh bộ Giang Nam, quyết không phải là may mắn ngẫu nhiên, tai mắt bộ hạ trong thành của lão nhất định cực nhiều, nếu quả có một

người lạ mặt như vậy vào thành, lão thế nào cũng nội trong mười hai canh giờ có thể tìm ra.

“Còn nữa”, Lăng Ngọc Phong thốt: “Ta còn muốn người đi điều tra xem chủ nhân tòa đại trạch kia là ai ? Gần đây có đổi chủ hay không ? Tất cả tư liệu có liên quan đến người đó, ta đều muốn biết”.

Y rất mau chóng biết được một điểm.

Một lão bà bà bán ngô sen ngào đường vừa đi ngang qua, rao bán trong con hẻm đằng sau bức tường cao.

Cửa sau chợt mở ra.

Một tiểu cô nương mặc áo đỏ, thắt bím tóc dày cầm một cái tô sứ to in hình hoa xanh ra mua ngô sen ngào đường, đôi mắt sáng ngời tươi đẹp, má lúm đồng tiền sâu hút.

Hiện tại mọi người cuối cùng đã biết chủ nhân của tòa cự trạch đó có một tiểu a đầu rất đẹp.

- o O o -

Người chết

Năm người chết quả nhiên là bị năm phương pháp khác biệt giết chết, có người bị đao bổ, có người bị dây thắt cổ, có người bị một quyền đứt hơi, có người bị quăng xuống sông chết đuối. Thủ pháp sát nhân sạch gọn lẹ lạng, manh mối duy nhất là, một đao giết chết Tiền Nguyệt Hiên không phải đâm vào tim bên trái, mà là đâm vào gan bên phải.

Gan bị đâm lủng, tất chết không có cách cứu, cũng giống như tim vậy, tuyệt đối là chỗ trí mệnh.

Nhưng đại đa số thích khách có kinh nghiệm, chỗ đâm đều là tim, không phải là gan, một đao trí mệnh đó đâm thẳng đối diện, đâm vào gan, không đâm vào tim, người sử đao tất phải dùng tay trái.

Nhưng bằng vào một điểm đó cũng vẫn không thể xác định hẳn tuyệt đối là dùng tay trái, phản thủ dùng đao đâm ngược cũng có thể dùng tay phải đâm vào gan bên phải vậy, cũng nhanh gọn như nhau.

Cho nên chính như Lăng Ngọc Phong sở liệu, nghiệm thi lần này không phải là hoàn toàn có thu hoạch.

“Có”. Lăng Ngọc Phong chột thốt: “Lần này bọn ta có một chút thu hoạch”.

- Xin thỉnh giáo.

- Bọn ta ít ra đã chứng minh được hung thủ là một thích khách cực kỳ có kinh nghiệm, xuất thủ tấn tốc, chuẩn xác, hữu hiệu, nhưng lại tuyệt đối không ra tay một cách khinh thường.

Năm người chết, thân phận, nghề nghiệp đều không tương đồng, Tiền Nguyệt Hiên làm nghề buôn bán đồ cổ, nghe nói vì khai quật được một đồng cổ vật đời Tần Hán mà trở thành tay cự phú, thuật coi chữ trên đồ cổ đặc biệt cao.

Bốn người kia, có người con nhà gia thế, có người là đại thương nhân, có người là địa chủ, còn có một người họ Tống tên Mai Sơn đã về hưu ở kinh thành, nghe đồn tịch không phải là quan chức, mà là tay cự đạo Tống Thiên Lệnh, thủ lĩnh của bọn thái hành đại đạo năm xưa đã cướp hàng của hai mươi ba tiêu cục, ngoại môn công phu và thanh Cửu Hoàn Dao uy chấn Trung Nguyên, là một nhất đẳng cao thủ.

Lần đó cũng gã cũng chết dưới tay của thích khách thuận tay trái đó, bị một sợi dây thừng thắt gãy cổ, chết rất mau lẹ.

Năm người đó chỉ có một chỗ tương đồng.

--- Bọn họ đều là người có tiền phi thường, hơn nữa đã trải qua một đoạn đời sống ăn sung mặc sướng phi thường.

“Nhưng bọn họ khi chết tịch không mất tiền bạc gì, cho thấy hung thủ tịch không phải vì tiền mà giết bọn họ”. Lão Hình tổng thốt.

“Hắn đã lấy tiền ứng trước, hơn nữa đã lấy quá đủ”. Lăng Ngọc Phong nói: “Đã có người trả tiền cho hắn sát nhân, hắn không thể lấy thêm một xu của người khác, đó là đạo đức chức nghiệp của bọn chúng”.

- o O o -

Nữ chủ nhân thần bí

Lăng Ngọc Phong quả nhiên không hổ danh là đệ nhất cao thủ phá án trong

công môn, không những lực quan sát và lực phán đoán đều hơn người một bậc, hơn nữa xem chừng còn có thứ dự cảm thần bí như dã thú.

Lần này cũng không ngoại lệ.

Y vốn không biết gì về tòa cự trạch kia, lại luôn nhận thấy gần đây chỗ đó nhất định đã đổi chủ.

Lão Hình tổng điều tra cũng rất mau mắn, Lăng Ngọc Phong không nghĩ sai chút nào.

Chủ nhân cũ của tòa cự trạch đó họ Ôn, là một vị danh sĩ, cầm – kỳ – thi – họa đều tinh thông, chỉ tiếc không làm ra tiền, cho nên gần đây mới đem tòa cự trạch tổ tông truyền cho bán đi, dẫn gia nhân đi xa, không biết đi đâu.

Cho nên muốn truy tra lai lịch của tân chủ nhân qua lão Ôn thì không thể được. Chủ mua tòa cự trạch đứng tên trên giấy tờ là một người tên là Lệnh Hồ Bất Hành, nghe nói là một đại hán mắt xanh râu xồm, hình như có huyết thống người Hồ, nghe nói rất mạnh bạo, chừng như là thần lực trời sinh, có thể kéo ghị ngựa đang phi.

Nhưng gã lại không phải là chủ nhân chân chính ! Ký giấy tờ mua nhà, sơn sửa dọn dẹp, tu chỉnh đình viên, tìm mượn nô bộc đều là gã, nhưng đến cái ngày xông đất vào nhà mới, lại do một thiếu phụ áo xanh đi kiệu đến.

Ai cũng không nhìn rõ được nàng ta là ai ? Xấu đẹp ra sao ? Nhưng mọi người đều thấy được Lệnh Hồ Bất Hành đối với nàng ta thập phần tôn kính.

Bên cạnh nàng ta có một a đầu mắt tròn mặt tròn, là bạn gái theo hầu, không còn nghi ngờ gì nữa cũng là a đầu ra mua ngõ sen, tên là Viên Viên.

Còn nữ chủ nhân ? Họ gì ? Tên gì ? Từ đâu đến ? Số tiền khổng lồ dùng mua tòa cự trạch này từ đâu ra ? Sau khi định cư ở đây, chuẩn bị sinh sống ra sao ?

Không biết.

Hiện tại mọi người chỉ biết nàng ta thích ăn đồ ngọt, thích ăn ngõ sen ngào đường, hơn nữa không thích làm trong nhà. Mấy món ăn vặt mà đám bán hàng rong rao bán đầu đường luôn luôn có phong vị độc đáo riêng.

Thứ phong vị đó đại gia khuê tú rất khó lòng đụng đến, vị nữ chủ nhân thần bí kia có phải xuất thân từ một gia đình nghèo khổ ?

Có tin tức liên quan đến người trẻ tuổi kia, sang nửa trưa ngày thứ hai mới về đến, lúc đó Lăng Ngọc Phong đang hưởng thụ bữa ăn thịnh soạn nhất trong ngày, bao gồm gà rừng, bồ câu, cá tươi, giò heo, thịt bê thui, rau quả và nước trái cây tươi.

Vô luận dưới bất kỳ tình huống nào, y đều tìm cách ăn ngon lành như vậy, mỗi ngày xem chừng y đều muốn nuốt mấy món đồ ăn bổ béo để bổ sung cho thể lực tổn hao của hấn.

Lúc y ăn cũng nhai nuốt rất kỹ càng, người giang hồ quanh năm sinh hoạt mạo hiểm hình như đều có đặc tính chung đó.

Đặc tính như sói lang.

Lúc bọn họ ăn một bữa cơm, đều chừng như ăn bữa cơm cuối cùng trong đời vậy.

Người trẻ tuổi thuận tay trái đó, lúc đăng ký muốn phòng ở Nghênh Tân khách sạn đã dùng tên Trình Tiểu Thanh, đêm hôm qua y trú ở Nghênh Tân khách sạn.

Cái chết của bọn Tiền Nguyệt Hiên không ngờ không phải là vì tiền tài, vậy lý do còn lại chỉ có một.

- Lý do đó có phải là nữ nhân ?

“Phải”. Lăng Ngọc Phong mỉm cười: “Lý do là một nữ nhân tên là Hồng Hồng”.

oOo

Hồng Hồng mặc đồ trắng, lẳng lẳng ngồi trong một vùng trắng.

Trắng, trắng như tuyết, ngoại trừ trắng ra, quyết không có màu sắc nào khác, cả khói trong lư hương bạch kim bốc ra cũng trắng như tuyết.

Ngoài cửa sổ lại là một thế giới đầy màu sắc, núi xanh, trời lam, hoa hồng, cây xanh, bóng râm đen thui.

Nàng lẳng lẳng ngồi bên song cửa, ngồi tới nửa trưa mới quay đầu lại phân phó cô gái này giờ cũng ngồi yên bên cạnh nàng:

- Đi nói với thúc thúc, thỉnh ông ta đêm ngày mai an bài một cục, lại giúp ta chuẩn bị một bình hoa trắng.

Nàng tuy tận lực khống chế lấy mình, tiếng nói vẫn vì kích động mà run run.

Cô gái mặt tròn lại chu miệng:

- Lại muốn hoa trắng, lại muốn mời khách, lại muốn uống rượu, vậy là sao chứ ?

Hồng Hồng giả như không nghe ả nói, mắt lại lạc về chốn xa xăm, ký ức xa xăm đã phai nhạt, nhìn giống như một vùng sương khói.

Một vùng sương khói màu tím, mang theo máu tươi.

oOo

Lăng Ngọc Phong đã ăn xong, đang đứng trước cửa đi qua đi lại không ngừng, y xem có vẻ luôn luôn dùng không hết tinh lực, rất ít khi ngưng nghỉ.

Hiện tại y đang phát ra một mệnh lệnh cho lão Hình tổng, tuy đơn giản, nhưng lại nhất định phải chấp hành triệt để.

- Ta biết trong mười năm gần đây người có huấn luyện năm cao thủ sát nhân, tuyển ra từ ba trăm sáu chục sát thủ, có phải không ?

Ánh mắt lão Hình tổng tỏ lộ biểu tình thất kinh, đó là “cơ mật” của lão ta, lão không hiểu bí mật đó làm sao có thể tiết lộ ra, càng không hiểu làm sao Lăng Ngọc Phong biết được.

Lăng Ngọc Phong đang hỏi lão:

- Năm người đó hiện giờ có bao nhiêu người trong thành ?
- Tất cả đều đang ở trong thành.
- Người có thể nội trong một canh giờ triệu tập hết bọn họ đến Nghênh Tân khách sạn được không.
- Có thể.
- Được, vậy một canh giờ sau bọn ta gặp lại ở đó.

- o O o -

Ma Đao

Lệnh Hồ Bất Hành người cao tám thước ba tấc, nặng hai trăm lẻ ba cân, thân thể da thịt gân khớp cứng như sắt, tuyệt đối không có một chút thịt mỡ, ngực rắn chắc vạm vỡ còn hơn bức tường trong sơn.

Trong sổ sách của Đồ Cục thu thập tư liệu của hầu hết giang hồ danh nhân của dương kim thiên hạ, tư liệu có liên quan đến gã trọng yếu nhất là:

Danh tánh: *Lệnh Hồ Viễn*.

Biệt hiệu: *Lệnh Hồ Bất Hành*.

Đặc điểm: râu xồm, tóc quăn, mắt xanh, tay phải dài ba thước bốn tấc bảy phân, cơ hồ dài hơn một thước so với tay người bình thường, tay trái của gã cũng dài hơn mười tấc.

Vũ công: thiện dụng đao, có thể sử mười sáu loại đao, tám mươi hai thứ đao pháp sát nhân nội trong năm chiêu.

Thích nhất là dùng Kỳ Hình Loan Đao, rất có thể là bảo đao mà giáo chủ của Ma Giáo mang bên mình năm xưa --- “Tiểu Lôu Nhất Dạ Thính Xuân Vũ”, nghe nói có thể bay lượn lảng không lấy đầu người cách ngoài trăm bước.

Hành tung: ba mươi năm trước hành tung bất minh, nghe nói có người từng gặp gã ở Giang Nam, uống rượu ca hát với Giang nam danh hiệp Thủy Tô tam, nhưng cũng là chuyện của hơn hai chục năm trước rồi.

Họ Lệnh Hồ nửa thân trên trần trùng trục, dùng một cọng xích sắt thô kệch cột tay phải, treo mình trên xà nhà, năm ngón tay lại không ngừng co duỗi vận động, đốt xương “cách cách” vang động, nghe như tiếng pháo nổ.

Cũng không biết gã đã treo mình như vậy bao lâu, hai bên trán gân xanh vồng lên, giống như có một con rắn lục nhỏ uốn mình bò trong da, nhìn vừa quỷ bí vừa khủng bố.

Viên Viên lại không ngạc nhiên gì, bước tới, thuận tay cầm một cái khăn vải bố trắng lau mồ hôi trên trán và trên người gã:

- Tiểu thư lại muốn thỉnh khách, lại muốn ông tối nay an bài cho nàng ta, lẽ nào nàng ta không sợ lần này lại có người đến tìm chết ?

Họ Lệnh Hồ trầm mặt, không mở miệng, tiếng động phát ra từ những khớp xương trên ngón tay càng lúc càng nhanh.

Viên Viên lại vẫn thao thao, chỉ bất quá thanh âm hạ thấp xuống:

- Cho đến hôm nay đã có năm người chết, lẽ nào thật là Trình đại quan ...

“Bành” một tiếng, xích sắt chợt đứt rời, họ Lệnh Hồ lảng không lộn ba vòng liên tục, “ầm” một tiếng, trên nóc đột nhiên lòi ra một lỗ hổng, gạch ngói bay tứ tán, ánh mặt trời chiếu vào. Họ Lệnh Hồ phá nóc phóng ra, đứng trên nóc nhà như một thiên thần, trong tay nắm một người, giống như một búp bê vải trong tay đứa trẻ vậy.

Đáy quần người đó đã ướt nhẹp.

Viên Viên không biết đã lên đến nóc từ lúc nào, nhìn người đó lắc đầu:

- Tiểu Ô Quy, đã dặn người bình thường không nên lén lút chạy loạn, người cứng đầu không nghe lời, hiện tại mới biết lợi hại. Hành thúc chỉ cần rung tay một cái, trên dưới toàn thân người không còn xương cốt nguyên vẹn đâu.

Tên Tiểu Ô Quy đó niên kỷ kỳ thật cũng không còn nhỏ, ăn mặc cũng đàng hoàng lắm, nhưng hiện tại mà nhìn lại thật cực kỳ giống một con rùa đen nho nhỏ.

Viên Viên lại nói với hắn:

- Tiểu thư ngày mai lại muốn chơi, người đi mời ba vị khách, trước giờ Tuất dẫn bọn họ đến.

Tiểu Ô Quy gật đầu lia lịa, họ Lệnh Hồ quát gắt:

- Đi !

Tay gã vừa hát lên, Tiểu Ô Quy đã bay ra xa, sau khi bay ra năm sáu trượng, không ngờ đã thò tay chụp lấy một cành cây, “rắc” một tiếng, cành cây gãy gọn, thân hình hắn chậm lại một chút, đột nhiên lộn một vòng “tử nhân đề”, thân người phiêu phiêu hạ xuống, lọt vào giữa rừng cây không còn nhìn thấy đâu nữa, kinh công không ngờ lại là cao thủ nhất đẳng.

Nhìn lại thì họ Lệnh Hồ đã trở về nhà, nằm dài trên giường, trút từng ngụm từng ngụm rượu từ cái hồ lô to kèn càng, đôi mắt hồi nãy giận dữ bắn tinh quang tứ phía hiện tại lại ôm ngáp nổi u uẩn của một cô gái trẻ đa tình đất Giang Nam.

Ai cũng không nhìn thấy đao của gã, danh đao “Tiểu Lâu Nhất Dạ Thính Xuân Vũ” đã từng tung hoành thiên hạ năm xưa.

- o O o -

Đuổi giết

Lúc đó Lăng Ngọc Phong đã đến Nghênh Tân khách sạn.

Trình Tiểu Thanh không có mặt trong phòng, hắn đang ăn cơm, ngồi trong đại sảnh mặt trước ăn cơm.

Tiểu nhị của tiệm là Tiểu Vô Tích nói:

- Vị khách nhân đó kêu một đĩa rau cải, bốn tô mì, bốn đĩa đồ ăn, thêm chút đồ ngọt điểm tâm. Hắn ăn thật không ít, mỗi ngày đều kêu phần ăn sáu người hợp lại cũng ăn không hết, một mình hắn lại ăn sạch.

Lăng Ngọc Phong mỉm cười.

Tiểu Vô Tích vốn đã chuẩn bị đi, chợt lại nói:

- Nhưng hôm nay có một vị khách nhân không ngờ ăn còn nhiều hơn cả hấn, ăn bốn tô canh sâm đại ô, hai con vịt quay, hiện tại vẫn còn ăn không ngưng, ăn kinh người.

Tròng mắt Lăng Ngọc Phong co thắt lại:

- Vị khách nhân đó có phải là một đại hán gây ồm đến mức chỉ còn da bọc xương ?
- Phải.

Lăng Ngọc Phong cười lạnh:

- Tốt, người nên đến quả nhiên đã đến.

Ngoài đại sảnh ăn cơm là một đình viên thô lậu, Lăng Ngọc Phong cột chéo áo, phóng lên một cây đại thụ, toàn thân trên dưới xem chừng căn bản không động đậy.

Hấn đã hạ lệnh cho lão Hình tổng:

- Kêu người của người đi giết Trình Tiểu Thanh, tốt hơn hết là nhất kích trí mệnh, lập tức thoái lui.

- Khi nào động thủ ?
- Bây giờ.

Lăng Ngọc Phong lại phân phó:

- Lúc bọn chúng xuất thủ, nhất định phải ghi nhớ, không những không thể đụng đến đại hán bệnh hoạn kia, cả liếc cũng không nên liếc nhìn y, tốt hơn hết là giả như căn bản không nhìn thấy y vậy.

Đó là điểm quan trọng phi thường.

Có người không những không thể đụng đến, không thể làm phiền, cũng không thể dây dưa, cả liếc nhìn cũng không thể liếc nhìn.

Quan Tây Quan Nhị là hạng người đó.

“Đấu trí Khúc Kim Phát, đấu lực Quan Ngọc Môn”.

Hiện tại hy vọng duy nhất của Lăng Ngọc Phong là Quan Ngọc Môn cũng giả như không nhìn thấy bọn chúng.

Trong đại sảnh ăn cơm, mỗi ngày đều có cỡ sáu bảy bàn có khách, nhưng hôm nay chỉ còn lại hai bàn.

Sau khi bệnh hán ồm nhóm đó tiến vào, mọi người bỗng cảm thấy có gì không hay, ăn cũng hết ăn vô nữa.

Bệnh hán đó thật chỉ lo ăn lấy ăn để, không làm phiền gì tới người khác, ngoại trừ lối ăn uống không mấy văn nhã ra, cũng không có ngôn ngữ động tác thô lỗ gì.

Nhưng người khác lại có cảm giác không hay, cả gió cũng chùng như đã biến thành lạnh buốt, lùa hiu hiu nhột nhột sống lưng, từng người từng người len lén chuồn liềm.

Không đi chỉ còn lại Trình Tiểu Thanh.

Hắn xem chùng căn bản không nhìn thấy Quan Nhị, Quan Nhị cũng chùng như căn bản không nhìn thấy hắn. Hai người chùng như đều không biết trên thế giới này còn có một đối phương như vậy tồn tại.

Nhìn có vẻ bọn họ không biết nhau, Quan Nhị đang dùng đũa gắp một miếng sâm đại ô, thấy miếng sâm lên, giống như cá chép vượt long môn, lác lư dầy dựa giữa không trung, Quan Nhị há miệng hút “chẹp” một tiếng, miếng sâm đã chui tọt vào miệng y, không những ăn ngon lành, mà nhìn cũng cao hứng.

Lúc đó đã có người động.

Tất cả mọi động tác cơ hồ đều đồng thời bộc phát, năm kiện binh khí, chia nhau từ năm phương hướng bất đồng bộc phát hành động, mục tiêu lại chỉ có cái một --- cái mạng của Trình Tiểu Thanh.

Sự phối hợp của năm người đương nhiên tuyệt đối mật thiết, tinh mật đến mức giống như đồng hồ phương Tây vậy, tinh xác, hơn nữa tuyệt đối chính xác.

Bọn chúng khác với sát thủ bình thường, bọn chúng nhất định là người trong công môn, giết người bất tất phải có gì lo rầu sau này.

Đối tượng bọn chúng đuổi giết thông thường đều là những người giang hồ không khác gì chó hoang, là tội phạm, đạo tặc, hung thủ.

Cho nên bọn chúng xuất thủ càng mãnh liệt, hà huống bọn chúng cũng không quên lời nói của Lăng Ngọc Phong: “Nhất kích trí mệnh, toàn thân thoái lui”.

Nhất kích đó đến như gió mưa sấm sét, tinh thần Trình Tiểu Thanh lại phảng phất đang lọt vào tình huống thất thần thần thờ.

Người trong tình huống đó, đi trên đường có thể bị xe ngựa cán chết, hà huống là dưới đao thương của cao thủ sát nhân, nhất định chết chắc.

Khoảng cách đao phong đến tâm tạng của hắn đã không còn tới một thước, dây thòng lọng cơ hồ đã thắt vào yết hầu của hắn.

Ngay lúc đó, đột nhiên vang lên một tiếng hét giận dữ như sấm sét:

- Năm đánh một, mất mặt quá.

Giữa tiếng hét, Quan Nhị bệnh hoạn bơ phờ đã vụt đứng dậy, xương cốt gầy gò phảng phất va đập vào nhau, phát ra một tràng tiếng động cực kỳ quái gở, năm gã cao

thủ sát nhân cơ hồ cùng một sát na bị y nắm sau gáy quăng ra, chỉ còn lại một người còn bị y nắm trong tay, xem chừng trong nháy mắt sẽ bị y xé làm hai mảnh.

“Mạnh tựa hổ báo Quan Ngọc Môn”.

Gã sát thủ đã trải qua huấn luyện lâu năm tuy tịnh không phải là người sợ chết, nhưng hiện tại nước mắt, nước mũi, nước miếng, mồ hôi, đại tiểu tiện đều vì sợ quá mà trào ra hết.

Quan Nhị cười lạnh:

- Muốn giết người thì được, muốn ỷ đông tranh thắng thì Quan Nhị ta lại không coi được.

Y bỗng buông tên đó xuống:

- Người muốn giết người thì người cứ đi, từng người đi tới, ta không những không để ý tới, mà còn trông chừng cho người.

Y buông người đó xong, không ngờ thật đã quay đầu trở lại, lập tức ngồi xuống, tiếp tục nhai đồ ăn.

Y cả liếc cũng không liếc nhìn Trình Tiểu Thanh tới một lần, y làm những chuyện đó xem chừng căn bản không quan hệ gì đến Trình Tiểu Thanh.

Trình Tiểu Thanh cũng không liếc nhìn y, trên mặt lại đã hiển xuất vẻ giận dữ, trong mắt đã giăng đầy những tia máu đỏ li ti, chợt dụng lực đập bàn một cái, nhún chân phóng qua bàn bay ra.

Trong nháy mắt, hấn đã đi thẳng ra ngoài đại sảnh ăn cơm.

Quan Nhị vẫn không liếc nhìn hấn, trong đôi mắt hổ lại bất chợt lưu lộ một niềm bi thương khó tả.

Tất cả mọi chuyện cơ hồ cũng kết thúc cùng một lúc, mỗi một động tác, mỗi một chi tiết, Lăng Ngọc Phong đều nhìn thấy rõ rõ ràng ràng, lão Hình tổng cũng nhìn thấy rõ rõ ràng ràng.

Trên trán lão Hình tổng rướm đẫm mồ hôi lạnh:

- Quan Tây Quan Ngọc Môn là y ?

Có thể gặp vị đại hào Quan Tây danh chấn thiên hạ đó tịnh không phải là chuyện dễ, nhưng lão Hình tổng lại hy vọng lần này là lần cuối cùng.

Lăng Ngọc Phong chợt hỏi lão:

- Người còn chưa đi ?

- Đi ? Đi đâu ?

“Đương nhiên là đi bắt Quan Ngọc Môn cản trở công vụ”. Lăng Ngọc Phong đáp rất bình tĩnh: “Tội danh cản trở công vụ tróc nã nhân phạm nặng thì không nặng, nhẹ cũng không nhẹ”.

Lão Hình tổng không nói gì được.

Lão ta chung quy đã phát hiện sự lợi hại của Lăng Ngọc Phong. Lão ta thật nên đi bắt Quan Ngọc Môn, nhưng mình làm sao kêu lão đi được ? Không đi tức là không làm tròn nhiệm vụ công chức, đi rất có thể bị xé làm hai mảnh.

- Người không đi ?

- Tôi ...

- Được, người không đi, ta đi.

Lăng Ngọc Phong như một chiếc lá rơi nhẹ nhàng xuống đất, sửa sang lại vạt áo, đẩy cửa đại sảnh ngang nhiên bước vào.

Y đi thẳng đến trước mặt Quan Nhị, Quan Nhị mới ngẩng đầu nhìn y từ trên xuống dưới, lạnh lùng hỏi:

- Người có phải muốn đến tróc nã ta ?

Nguyên lai y tịnh không phải mới phát hiện ra Lăng Ngọc Phong, hồi nãy động tĩnh và đối thoại ngoài song cửa căn bản không có chuyện gì có thể thoát khỏi tai mắt của y.

Đối diện với một người như vậy, Lăng Ngọc Phong không ngờ đã rút trong mình ra một cái còng sắt, nhẹ nhàng đặt trên bàn trước mặt Quan Nhị.

“Mời”. Y không ngờ lại nói với Quan Nhị: “Đây là công sự, bốn phạm phải làm, Quan Nhị tiên sinh cũng không thể ngoại lệ.

Quan Nhị cười lạnh.

Lăng Ngọc Phong lại nói:

- Dùng năm đánh một, ỷ nhiều thắng ít, cố nhiên là không đúng, nhưng là làm công sự, đi bắt phạm nhân, căn bản không cần hòa hoãn khách sáo như vậy.

“Các người hòa hoãn khách sáo ?” Quan Nhị cười lạnh: “Năm người đều là cao thủ sát nhân, xuất thủ là giết người không còn đường sống, làm công sự là làm như vậy sao ?”

“Có chứ”. Lăng Ngọc Phong đáp: “Đối phó với tội phạm nguy hiểm phải làm như vậy, tránh khỏi để hấn phản kích đào thoát”.

“Tội phạm ? Tiểu Thanh phạm tội gì ?” Trong mắt Quan Nhị đã hiện xuất nộ ý, mục quang phùng phùng lửa giận, trừng mắt nhìn Lăng Ngọc Phong, trong khớp xương

ấn ước truyền ra một thứ thanh âm kỳ dị, giống như có một hồn ma tinh linh phần nộ trốn bên trong gỗ giục một cái trống ma quái.

Thanh âm của trống ma là ngọn nguồn của thân lực.

Cái còng sắt đặt trên bàn không biết từ lúc nào đã bị Quan Nhị bóp bẻ từ hình dáng cong cong hình sọ người thành một ngọn thiết bổng, phóng xuyên qua song cửa, “cách” một tiếng, ghim chặt vào thân cây đại thụ trong sân, chui tọt vào thân cây, không còn nhìn thấy đâu nữa.

Lăng Ngọc Phong lại không tái mặt chút nào, chỉ từ từ đi ra, từ từ thò tay ra, vồ nhẹ lên thân cây.

Thiết bổng lập tức bắn ra rơi vào tay y.

Lăng Ngọc Phong cúi đầu nhìn, phảng phất đang trầm tư mặc tưởng, ngọn thiết bổng đó đột nhiên lại dần dần bắt đầu biến hình, dần dần lại biến thành hình dạng có chút giống như cái còng.

Cho dù còn chưa hoàn toàn khôi phục lại nguyên trạng, ít ra cũng đã có hình dạng giống như vậy, cũng đủ để làm cho người nhìn thấy phải giật mình.

Quan Tây Quan Nhị cũng không khởi động dung.

Lăng Ngọc Phong đi đến trước mặt Quan Nhị, làm như chuyện này giờ đều chưa xảy ra, như là y không có làm chuyện gì kinh người, cũng không nhìn thấy thân công trên tay Quan Nhị, lại nói:

- Tế Nam phủ gần đây xảy ra liên tục năm vụ án mạng, người chết đều là danh nhân, bọn ta chưa tra ra hung thủ, nhưng ta có cách của ta, ta cũng có điều kiện.
- Người cứ nói.
- Nội trong ba ngày, người không thể đi ra khỏi “Nghênh Tân” khách sạn một bước.

oOo

Trời hoàng hôn, Trình Tiểu Thanh đã say, say té quỵ dưới một bờ tường cao chót vót, cũng không biết là tường nhà ai, bên kia tường cũng không biết là gia đình nào trú ngụ.

Hắn chỉ biết một chuyện, tất cả tường vách trên thế gian đều như nhau, luôn luôn cách ly con người, luôn luôn không chịu để con người tương tự.

Có những người cũng như vậy, cũng giống như là một bờ tường cao.

Bên kia tường ẩn ước có tiếng nhạc truyền ra, phảng phất có người đang hát một khúc bi ca có liên quan đến tình ái.

Tại sao có liên quan đến tình ái luôn luôn là bi ca ?

Trình Tiểu Thanh đã say túy lúy.

Lúc hấn hôn mê, nước mắt đã lả tả thấm ướt tay áo của hấn.

- o O o -

Niếp Tiểu Trùng

Đ

êm khuya khoắt, người tĩnh lặng, gió đêm đầu thu lất phất cội ngô đồng, tiếng xào xạc thậm chí còn tịch liêu hơn cả không có tiếng động.

Lăng Ngọc Phong ngồi một mình dưới đèn, người khác không nghe thấy gì, y lại hình như nghe thấy được, đột nhiên ngẩng đầu, vẫy vẫy tay về phía ngoài song cửa, lập tức có một bóng người từ cội ngô đồng như một chiếc lá rơi phiêu phưởng xuống đất, bái phục trước song cửa, dưới tinh quang có thể nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của hấn, tuy hiển lộ bộ dạng đầu hươu mắt chuột, nhưng nhìn kỹ cũng không khó coi lắm.

Người đó không ngờ chính là người từng bị Lệnh Hồ Bất Hành thộp thực quăng ra, Niếp Tiểu Trùng.

“Chuyện ta sai người làm, người đã làm xong chưa ?” Lăng Ngọc Phong hỏi hấn.

- Rồi.

- Lúc nào ?

- Ngày mai, trước giờ Tuất.

- Có bao nhiêu khách nhân ?

- Ba vị. Là một thương buôn thuốc sâm đến từ Quan Đông tên là Phùng Bảo Các, mới đi ngang qua vùng này, người kia là một vị hòa thượng, Vân đại sư.

“Tốt, rất tốt”. Lăng Ngọc Phong vừa huy thủ, một miếng vàng lá từ trong tay áo tà tà bay ra.

Niếp Tiểu Trùng cúi người thoái lui, vừa tiếp được miếng vàng lá đó, lập tức lẳng không bay lên, lộn một vòng, thân hình vừa nhô lên, giữa bốn bề tối hù đột nhiên có người hét khẽ:

- Đánh.

Tiếng hét khê vừa vang lên, hơn mười đạo ánh sáng lấp lánh, hơn mười kiện ám khí chia nhau từ ba bốn phương hướng khác biệt phóng tới.

Niếp Tiểu Trùng song thủ vừa nhét miếng vàng lá vào mình, lộn tám vòng liên tục, vọt thoát luôn toàn bộ hơn mười mũi ám khí đó, lập tức lại quăng ám khí trở lại, tốc độ còn nhanh hơn trước, không ngờ cũng có nhất đẳng công phu.

Trong bóng tối có người té xuống, có người xông ra, dùng Ưng Trảo Công bấu nơi khớp xương yếu hại trên mình Niếp Tiểu Trùng.

Không tưởng được bọn chúng vừa xuất thủ, trái lại đều bị Niếp Tiểu Trùng chế ngự.

Niếp Tiểu Trùng cong tay “Thất Thập Nhị Lộ Đoản Đả Cầm Nã”, câu, bóp, bấu, khóa, không ngờ cũng là nhất đẳng cao thủ.

Lăng Ngọc Phong bước ra cửa, chấp tay sau lưng, mặt nở nụ cười, đứng dưới cội ngô đồng quan sát, xem chừng rất tán thưởng.

Bóng người nhỏ bé của Niếp Tiểu Trùng đã tan biến trong bóng đêm, người bị đánh ngã dưới đất cũng không còn thấy đâu nữa, sân vườn lại khôi phục lại vẻ tĩnh lặng.

Lăng Ngọc Phong chột cười cười nhìn lên tàng lá rậm rạp của một cội ngô đồng khác:

- Hình lão tổng, đã thụ thương thì nên tránh hàn khí, mời người xuống uống vài chén ấm bụng.

Trúc Diệp Thanh, Mai Quế Lộ, cá nướng, măng xào, thịt bò hầm tương, vài món rau quả, hai thứ rượu, đã cạn ba chén, rượu lạnh, người lại nóng.

“Không tưởng nổi, không tưởng nổi”. Lão Hình tổng không ngừng than vãn: “Tôi vốn muốn giữ hẩn lại, không tưởng nổi tên Niếp Tiểu Trùng đó lại là một cao thủ nhất đẳng”.

“Người muốn giữ hẩn lại làm gì ? Muốn mời hẩn uống rượu ?” Lăng Ngọc Phong lại nở một nụ cười, trong mắt lại hoàn toàn không có chút ý tứ cười cợt, kiểu cười đó còn đáng sợ hơn không cười xa.

Lão Hình tổng lại không chú ý đến chuyện đó:

- Trong Lục Phiến Môn có rượu uống được sao ? Cho dù có mời hẩn uống rượu, sau khi uống xong cũng phải mời hẩn ới chút đỉnh ra.

“Ồi cái gì ? Chân tình ? Nói thật ? Đồng bọn ? Tang vật ?” Lăng Ngọc Phong điềm đạm hỏi lão Hình tổng: “Người muốn Niếp Tiểu Trùng ới ra cái gì ? Thứ hẩn có thể ới ra, người có thể ăn vào không ?”

Lão Hình tổng không ngờ còn đang cười bồi, cười đã có chút miễn cưỡng, lão chung quy đã phát hiện sự tình có điểm không đúng mấy.

Kỳ quái là thái độ của Lăng Ngọc Phong trái lại biến thành rất tự nhiên.

“Hiện tại người chắc đã biết tân chủ nhân của tòa cự trạch đó chỉ bất quá là một con điểm hạng sang hành nghề ám muội, mỗi vài ngày lại tìm mời một tên khờ có tiền đến, đâm hiểm một đao. Người đi kéo khách cho ả là Niếp Tiểu Trùng, khách nhân chịu một đao của ả đã có năm người, trong đó bao gồm cả Tiên Nguyệt Hiên”. Lăng Ngọc Phong thốt: “Ngày mai ta là người thứ sáu”.

Thần tình của y càng khoan khoái:

- Trong chuyện đương nhiên có chút điểm nho nhỏ khác trước, đợi đến lúc hung thủ đến giết ta, cũng là lần xuất thủ cuối cùng của hấn.

Lão Hình tổng lập tức phụ họa:

- Tôi đã minh bạch ý tứ của công tử. Đó là một mưu kế tuyệt diệu.

“Ta nghĩ người nhất định cũng hiểu rõ, nếu quả Niếp Tiểu Trùng bị đuổi giết, người mời khách đã không có, khách nhân cũng đi không được”. Y cười hỏi: “Hình tổng, có phải như vậy không?”

- Phải là như vậy.

“Khách nhân không đi được, hung thủ cũng không có đối tượng để xuất thủ, cũng sẽ không lộ diện, muốn tìm cơ hội khác e rằng rất khó khăn”. Lăng Ngọc Phong lại hỏi: “Hình tổng, có phải như vậy không?”

Lão Hình tổng đang toát mồ hôi, mồ hôi lạnh.

Lăng Ngọc Phong chợt lại cải đối thoại đề:

- Quan Nhị vốn quyết không thể theo đưa cháu con em gái y ở lại cùng chỗ, lần này lại đột nhiên phá lệ đi đến Tế Nam, có phải đã có người dùng khoái mã ngày đêm đi thông báo tin tức nói ở đây có người muốn đổi phó Trình Tiểu Thanh?

- Rất có thể.

“Người đó là ai?” Lăng Ngọc Phong cười hỏi lão Hình tổng: “Có phải là người không?”

“Tôi?” Lão Hình tổng chùng như giật nảy mình: “Sao lại là tôi?”

“Muốn huấn luyện một đội sát thủ thân tín cần phải tốn rất nhiều tiền, một người làm Tổng bộ đầu vị tất có thể đảm trách được, nếu có một vị Thần Tài có thể tiếp tế, đương nhiên là chuyện hay quá xá”. Lăng Ngọc Phong nói: “Nếu đợi đến khi có chuyện xảy ra có liên quan đến vị Thần Tài đó, vị Tổng bộ đầu kia đương nhiên cũng nên nhanh chóng truyền tin”.

Y nói có lý, cho nên Thần Tài luôn luôn là một trong ba đại tổ chức tin tức linh thông nhất trong giang hồ.

Trên đôi tay lão Hình tổng gân xanh đã vòng lên lồ lộ, động đậy uốn khúc nhẹ như những con rắn lục, thậm chí cả da lưng bàn tay cũng đã biến thành màu sắc như da rắn lục, trơn tru nhờn nhớt, nhìn khiến cho người ta muốn ói.

Lăng Ngọc Phong lại xem chừng rất thích nhìn, một mực nhìn đĩnh đĩnh lên tay lão, lại hỏi:

- Hình tổng, người nói sự tình có phải như vậy không ?

Lần này lão Hình tổng không ngờ lại đáp:

- Phải.

Thanh âm của lão khản đại:

- Sự tình là vậy.

Câu nói đó vừa bắt đầu nói ra, lão đã xuất thủ, vừa xuất thủ đã dùng sát chiêu lợi hại nhất trong Đại Ứng Trảo Thủ, tả trảo bầu móc mục quang của Lăng Ngọc Phong, ngón tay cái trên hữu thủ chĩa tới đại động mạch trên cổ Lăng Ngọc Phong, ngón út, ngón áp út, và ngón giữa điểm liền lên ba tử huyết nơi cổ trái.

Lăng Ngọc Phong không lùi mà tiến, không ngờ lại dùng thủ pháp giống hệt nghênh tiếp, dùng nội gia Phân Thân Thác Cốt Thủ còn cao minh hơn cả Đại Ứng Trảo Lục và Đại Tiểu Cầm Nã Thủ.

Lúc y xuất thủ đánh người nhất định là trí mệnh, quyết không để cho đối phương còn dư địa, cũng không muốn đối phương cho y cơ hội thứ nhì.

Lúc y xuất thủ, dụng chiêu cũng là loại vô tình đoạn tuyệt, giống như “Tam Âm Tuyệt Thi Thủ” khiến cho quần ma táng đả năm xưa. Một khi y xuất thủ, trong tích tắc phải phân chia được thắng bại sinh tử.

Đó tịnh không hoàn toàn là vì lộ số võ công của y, mà cũng là vì tính cách của y.

Người vô tình, xuất thủ vô tình, có thể làm chủ sinh tử và mệnh vận của người khác, đó mới là lạc thú lớn nhất trong cuộc sống của bọn họ.

Trong thư phòng có ánh đèn, chợt có một người ba chân bốn cẳng chạy ra, hô lớn:

- Lăng công tử xin hạ thủ lưu tình, hạ thủ lưu tình.

Nhưng tiếng hô của ông ta đã chậm một bước, đã không còn kịp nữa.

Cho dù ông ta có đến kịp, cũng không thể cải biến được mệnh vận của lão Hình tổng, mệnh vận của lão ta đã được quyết định trong nháy mắt Lăng Ngọc Phong xuất thủ, không có bất cứ một ai, bất cứ chuyện gì có thể cải biến được.

Người tử trong thư phòng chạy ra là trung niên nhân nhìn rất có phước khí, rất uy nghiêm, đã cùng bọn họ đi điều tra lúc khói tím chết chóc bắt đầu bốc lên. Người đó nhìn cũng là người thường có thể làm chủ mệnh vận sinh tử của người khác, không còn nghi ngờ gì nữa. Thứ người đó nói ra câu nào thông thường đều là mệnh lệnh.

Chỉ tiếc lần này lúc ông ta bắt đầu hô to, thanh âm của lão Hình tổng đã biến thành tiếng rên thảm, trong đó còn có tiếng xương cốt của lão vỡ vụn.

Thanh âm xương cốt vỡ vụn đương nhiên nhỏ hơn tiếng hô và tiếng rên thảm nhiều, nhưng lúc nghe được lại nghe rất rõ, rõ đến mức mỗi một khớp xương vỡ vụn đều nghe rõ rõ ràng ràng, rõ ràng đến mức khiến cho trong xương tủy của người nghe sinh ra một hàn ý như kim đâm.

Sắc mặt của trung niên nhân tái mét, Lăng Ngọc Phong lại chỉ điềm đạm thốt:

- Phan đại nhân, không thể trách ta được, ta đã hạ thủ lưu tình rồi. Lần này tự lực lượng của lão phản chấn gây thương tích, Đại Ưng Trảo Lực của Hình lão tổng luyện không tệ.

- Lão đã chết ?

“Còn chưa”. Lăng Ngọc Phong đáp: “Nếu lão có thể an tâm tĩnh dưỡng, không chừng còn sống lâu hơn đại đa số người”.

Nhưng bắt một người như lão Hình tổng nằm liệt trên giường dưỡng bệnh, thà chết còn hơn.

Phan đại nhân thở dài, thanh âm của ông ta không ngờ cũng đã biến thành rất bình tĩnh, chỉ điềm đạm nói:

- Lăng công tử, không trách được người, ta nghĩ lão nếu là người, lão cũng sẽ làm như vậy.

Ông ta lập tức cải biến thoại đề:

- Ta chỉ cảm thấy kỳ quái về một chuyện.

- Chuyện gì ?

- Trình Tiểu Thanh quả thật là cháu của Quan Nhị tiên sinh ?

- Phải.

- Nhưng lúc hai người bọn họ gặp mặt lại chừng như làm như không quen biết.

“Đó đương nhiên cũng là vì nữ nhân”. Lăng Ngọc Phong đáp: “Hơn nữa là vì hai nữ nhân”.

Đối với nam nhân mà nói, tất cả mọi phiền não, khốn đốn của thiên hạ xem chừng đều dẫn khởi từ nữ nhân. Còn phiền toái hơn một nữ nhân là hai nữ nhân.

Còn đối với nữ nhân mà nói thì sao ?

Lăng Ngọc Phong thốt:

- Trong hai nữ nhân đó có một người là Quan Tam Nương, góa phụ, mẹ của Trình Tiểu Thanh, cũng là muội muội của Quan Ngọc Môn, ở Quan Tây người ta kêu là “Tam cô nãi nãi”.

- Còn người kia ? Có phải là Hồng Hồng ?

- Phải.

- o O o -

Thực đơn

Hồng Hồng toàn thân trắng muốt, ngoại trừ mái tóc đen nhánh và đôi mắt trong ngần như nước kia, chỉ toàn là trắng.

Trong bình hoa sứ trắng tinh cắm xiên mười ba đóa sơn trà trắng dịu, trên nhụy hoa còn đọng chút sương ban mai đầu thu.

Một bộ chén đĩa sứ trắng tinh chất liệu hết như bình hoa dùng bày biện đồ ăn đêm nay.

Thức nhấm rượu sáu màu --- một đĩa chân gà ngâm rượu chưng tươi, một đĩa bào ngư chân ngan chưng tương, một đĩa gà hấp cá hấp, một đĩa lười bò phá lấu, một đĩa gan bò khô, một đĩa trứng cá.

Còn bày ốc sò tôm cua, trứng gà trứng vịt giải rượu quanh đĩa.

Bốn món ăn chính gồm một tô tổ yến bát tiên áp chim cú, một tô gà kho măng, một tô canh hải sâm tôm bằm, và một tô gà xào bắp cải nấm.

Còn có canh vi cá, vịt quay, gà hun khói, bánh bao hấp trong nồi tre, ruột heo chiên giòn, xôi chiên xối mỡ.

Trong nồi cơm lót lá sen bát bảo.

Đủ thứ cam quýt dưa táo ngọt như đường.

Còn có trà ô long bồ đoàn Phúc Kiến.

Hồng Hồng đối với thực đơn đó xem chừng còn cảm thấy chưa thỏa mãn, ngẩng đầu hỏi Viên Viên:

- Còn rượu đâu ?
- Để bên ngoài.
- Còn khách nhân ? Chờng nào đến ?
- Trước giờ Tuất nhất định sẽ đến, con rùa đen Niếp Tiểu Trùng tuy chậm chạp, lại chưa bao giờ trễ hẹn.
- Còn Hành thức ?
- Vẫn như trước, vẫn một mình trốn trong phòng.

oOo

Ma đao.

Đao quang đồ đục, giống như màu máu tươi trước khi ngưng kết.

Giống như trong truyền thuyết, lúc Thiên Ma bị Hàng Ma Bổng đánh trúng, ma huyết chảy ra cũng màu đó.

Lưỡi đao mỏng manh như mệnh vận của tuyệt đại hồng nhan.

Lệnh Hồ Bất Hành không phải đang mài đao, thiên hạ cũng tìm không ra đá có thể dùng để mài thanh đao đó, thanh đao đó cũng không phải dùng đá để mài, mà là dùng đầu lâu của cừu nhân.

Thân đao cong cong, giống như trăng thượng huyền, một hình dáng tròn cong diễm lệ yêu dị.

Cho nên lúc gã huy xuất một đao, không ai có thể dự đoán được ở giữa không trung nó sẽ vì hình dáng tròn cong đó mà cải biến thành góc độ phương hướng nào.

- Thanh đao đó đã bao nhiêu năm rồi từng uống máu tươi của cừu nhân ?

- Cừu nhân của nó có còn không ?

Lệnh Hồ Bất Hành dùng ngón tay vuốt nhẹ lưỡi đao, vuốt nhẹ bảy chữ trên thân đao.

Tiểu Lâu Nhất Dạ Thính Xuân Vũ !

Trong giang hồ tuy có rất nhiều người biết biệt hiệu của giáo chủ Ma Giáo năm xưa là “Tiểu Lâu”, cũng đã từng nghe qua trong truyền thuyết có một đoạn luyến tình triền miên liên quan đến ông ta và một vị cô nương tên là “Xuân Vũ”. Câu thơ “*Tiểu Lâu Nhất Dạ Thính Xuân Vũ*” là để kỷ niệm đoạn luyến tình đó.

Nhưng nó có phải có hàm ý gì khác ? Có thể nào giáo chủ Ma Giáo năm xưa đã mượn câu thơ đó để dẫn tạo một câu đố, bên trong ẩn tàng một bí mật tuyệt đại ?

Làm cho người ta cảm thấy hứng thú nhất là bí mật đó có khi ẩn tàng võ công chấn tuyệt thiên cổ của giáo chủ Ma Giáo.

Tài phú khuynh quốc và võ công tuyệt thế, loại bảo tàng và bí cấp đó vĩnh viễn là niềm hứng thú cuồng liệt nhất của người giang hồ, từ cổ chí kim cũng không biết đã có bao nhiêu người vì vậy mà chết.

Nhưng Lệnh Hồ Bất Hành đã nhiều năm rồi không nghĩ đến những chuyện đó nữa, hiện tại trong lòng gã chỉ nghĩ đến ba người.

Lăng Ngọc Phong.

Vân hòa thượng.

Phùng Bảo Các.

Hiện tại thực đơn đã có, ba người đó có đến không ?

- o O o -

Ma Đao ra khỏi võ

Phùng Bảo Các, năm nay bốn mươi chín tuổi, người cao tám thước tám tấc, ngoại hiệu thuở nhỏ là “Cự Nhân”, luyện ngoại công đầy mình, lại thêm quanh năm lẫn lộn nơi băng thiên tuyết địa miền thâm sơn quan ngoại, là một thiết hán không thể nào rạn nứt, thật xứng với danh hiệu.

Chỉ bất quá hấn cũng là một thương nhân rất thành công, tuy xài tiền như nước, thu lợi tịnh không ít hơn xài. Một người nếu có thể làm nghề kiếm được nhiều tiền, luôn luôn ít nhiều gì có chút đạo lý, ngoại trừ vận khí đặc biệt tốt ra, đầu óc cũng không thể tồi tệ, trước khi muốn làm chuyện gì thông thường đều trừ bị điều tra trước cái đã, quyết không khinh cử vọng động.

Lần này cũng không ngoại lệ.

Kỹ nữ gần đây danh động nhất thời, Hồng Hồng, thật ra là ai ? Đến đây có quy củ gì ? Lần này hai vị khách cùng đến với hấn là nhân vật nào ?

Những chuyện đó hấn đều tận lực đi điều tra, kết quả ra sao ?

Hấn đối với Vân hòa thượng thật rất muốn tìm cơ hội thích hợp tung một quyền đấm gãy sống mũi thoa phấn của lão.

Đối với Lăng Ngọc Phong, Phùng Bảo Các càng cảm thấy hiếu kỳ hơn. Một nam nhân như vậy làm sao có thể đến tìm Hồng Hồng ? Hạng người đó, tuổi tác đó, thông thường đều không thể vung tiền kiếm nữ nhân.

Không cần biết ra sao, Phùng Bảo Các đều cảm thấy rất an tâm, hẳn nghĩ hai người đó đều không phải là địch thủ của hắn.

Hắn đã bắt đầu chuẩn bị hưởng thụ cho đã.

Giờ Tuất.

Chén đĩa đã chuẩn bị xong, bao nhiêu thứ đồ ăn đều đã bày trên bàn, Phùng Bảo Các vừa định tiến vào nhã thất đó, đã nhìn thấy một đại hán râu xồm ngồi dựa trên một cái ghế dựa đối diện cửa.

Phùng Bảo Các bị người ta kêu là Thiết Hán, là Cự Nhân, thân người cao hơn đại đa số người một cái đầu, bình thời ý khí phong phát, nghênh ngang phách lối, nhưng trước mặt đại hán râu xồm đó, hắn chợt cảm thấy mình hình như không còn cao lớn như bình thời nữa.

Ở đây là ổ chứa, hẳn là đại gia tiêu tiền, người ở địa phương này nhìn thấy hắn vốn nên cực kỳ săn đón mới đúng.

Nhưng đại hán râu xồm đó đối với hắn lại làm ra vẻ không thèm để ý tới, chỉ lạnh lùng hỏi:

- Phùng Bảo Các ?

- Phải, ta là Phùng Bảo Các, người ta đều gọi ta là Phùng đại lão bản.

Hắn hiển nhiên cảm thấy trong lòng có chút tức tối khó chịu, cũng hơi xằng giọng.

Lệnh Hồ Bất Hành lại chừng như hoàn toàn bất cần, lại lạnh lùng hỏi:

- Thái lễ tứ sắc, có một đôi Trường Bạch Sơn lão nhân sâm, bốn tấm áo da thú màu đỏ tím thượng hảo hạng, mười hai đôi bảo ngọc kim cương nặng năm chục lượng, và hai đôi hoa tay bảo ngọc, có đúng không ?

- Đúng.

Cơ giận của Phùng Bảo Các còn chưa bắt đầu phát tác, Vân đại sư vận tăng y màu trắng ngà thân người trắng thớm đã bước vào, da đầu trơn nhẵn bóng loáng, từ xa đã thoang thoang mùi dầu thơm hoa lài.

Lệnh Hồ Bất Hành hỏi lão:

- Lâm Vân ?

- Phải, tên tục gia của bản tăng là Lâm Vân.

- Người không kỵ ăn mặn ?

“Không kỳ”. Vân đại sư chùng như tự hài lòng về mình: “Tứ đại giai không, thế gian vạn thể vạn vật vốn đều là không, bần tăng vốn luôn luôn không kỳ”.

Đối với vị hòa thượng đó, Lệnh Hồ Bất Hành, không còn nghi ngờ gì nữa, cũng cảm thấy có chút hiếu kỳ, nhưng sau khi nhìn lên nhìn xuống người lão một lần, mục quang lập tức tránh xa, xem chùng quyết định cả đời này cũng không nhìn lão thêm lần nữa.

- Người cũng mang theo thái lễ tứ sắc, có một đôi ngựa thúy ngọc, một cái nón ngọc làm bằng bảo thạch Ba Tư bảy màu, một chuỗi dây chuyền mười sáu hạt kim cương phỉ thúy, một hộp bát bảo trầm hương đựng đồ trang sức thủy tinh, có đúng không ?

- Đúng.

Lễ vật hòa thượng đó mang tới không ngờ còn quý trọng hơn cả đồ của Quan Đông hào thương Phùng đại lão bản.

Phùng Bảo Các tức cãnh hông, không nhịn được nữa, hét lớn một tiếng “con lừa trọc”, đấm một quyền thẳng mặt.

Tay hấn không những vừa dài vừa to, xuất thủ cũng nhanh gọn, quyền pháp ngoại môn luyện không tệ chút nào.

Chót mũi của Vân hòa thượng xem chùng phải bị đập nát.

Kỳ quái là quyền đó tịnh không đập lên mũi Vân hòa thượng, lại đánh lên ngực Lệnh Hồ Bất Hành.

Họ Lệnh Hồ dựa người trên ghế, không biết từ lúc nào đã phóng đến trước mặt Vân hòa thượng, Phùng Bảo Các đánh ra một quyền như đấm vào nệm lông, “bộp” một tiếng, tự hấn trái lại bị chấn động lùi lại vài bước mới đứng vững.

Lệnh Hồ Bất Hành mặt không đổi sắc, không chút biểu tình gì, thanh loan đao giắt xéo bên hông chưa động tới.

Phùng Bảo Các lại thò tay vào người, tay nắm chặt cán thanh miến đao xem chùng quanh năm giấu trong áo giắt bên hông, những tia máu đỏ li ti trong mắt rực sáng như ngọn lửa:

- Rút đao của người ra.
- Không được.
- Tại sao không được ?
- Ở đây không phải là nơi giết người.

Phùng Bảo Các giận dữ hét vang, đao quang sáng như tia chớp rút ra khỏi người hấn, ngân quang thiểm động lóa mắt.

Vân đại sư không ngờ còn xướng họa:

- Đao tốt.

Chỉ tiếc hai chữ đó vừa nói ra, thanh đao tốt đó đã gãy thành sáu bảy đoạn, chỉ nhìn thấy trong tay Lệnh Hồ Bất Hành phảng phất có một đạo hào quang tóe lửa lấp lánh màu đỏ đục, tiếp đó là mấy tiếng “keng keng keng” liên tục, sáu bảy đoạn đao gãy đồng thời rơi xuống đất.

“Phùng đại lão bản, kỳ thật người và ta đều bất tất phải tranh giành, có vị Lăng công tử kia đã đến, bọn ta có tranh cũng vô dụng”. Vân đại sư nói: “Bần tăng hôm nay đến chỉ bất quá là muốn hưởng thụ bữa ăn ngon của Hồng cô nương”.

Vị hòa thượng đó quả nhiên có chỗ khả ái của lão, có thể ăn đòi ăn trong nhà đàn bà vốn không phải là chuyện dễ.

Lão thật rất lý thú.

Lăng Ngọc Phong lạnh lùng bàng quan, trong nháy mắt đã quyết định hai chuyện.

Một là điều tra Vân hòa thượng, xuất xứ của lão, gia thế của lão, kinh lịch trong quá khứ của lão, võ công môn phái của lão, nhược điểm chân chính của lão, thân nhân và tình nhân của lão đều nằm trong phạm vi điều tra.

Hai là đao của Lệnh Hồ Bất Hành.

Thanh đao của gã thật ra có phải là thanh ma đao trong truyền thuyết không? Gã xuất thủ thật ra nhanh đến cỡ nào?

Gã có phải là Lệnh Hồ Viễn mà giang hồ đệ nhất trí giả Khúc Kim Phát năm xưa đã bình luận đao pháp thiên hạ đệ nhị?

- Vị kia có phải là Lăng công tử?

Lần này người hỏi không phải là họ Lệnh Hồ, mà là một tiểu cô nương đôi mắt to tròn, má bầu bĩnh, cười để lộ hai má lúm đồng tiền tròn tròn.

- Chính là ta.

Viên Viên nhìn y từ trên xuống dưới, trong ánh mắt tràn ngập vẻ cười cợt cực kỳ có hứng thú:

- Mâm lễ vật Lăng công tử mang đến, tiểu thư bọn tôi đã thu nhận, mời Lăng công tử sau khi ăn cơm đến hậu viên một chuyến.

Tiếng cười ngân vang như tiếng chuông bạc của ả đã đi xa, trong tay áo rơi xuống một tờ giấy, là danh sách thái lễ Lăng Ngọc Phong đưa đến, Vân đại sư lượm lên lầm bầm:

- Bốn hộp bánh ngọt trái cây khô, một hộp cam, hai bộ y phục thêu hoa, một đôi hoa tai bạc.

Lão hỏi Lăng Ngọc Phong:

- Đây là lễ vật người đem đến ?
- Phải.

Danh sách đó so với hai phần kia chỉ có thể coi là chút đồ chơi con nít, nhưng người được tuyển lại khơi khơi là y.

Vân hòa thượng cười, cười rất khoan khoái:

- So sánh như vậy có lúc quả thật có thể chọc người ta tức chết.

- o o o -

Cao thủ giấu mình

Phía sau cái quán nhỏ mà Trình Tiểu Thanh từng ghé ăn có một tòa tiểu lâu cao ba tầng, vốn là chỗ để những quan quyền chức vị cao cả dẫn phu nhân đến thưởng nguyệt, hiện tại đã thuộc về Phan Kỳ Thành, quan chính đường tứ phẩm Tế Nam phủ.

Trên lầu bốn mặt đều có cửa sổ cực rộng, giờ này đêm khuya thanh vắng người say giấc điệp đất trời yên ắng, Phan đại nhân một mình dựa chấn song, nhìn nhà nhà đang chìm đắm trong bóng tối vô biên, nghĩ đến bi hoan ly hợp của mỗi một gia đình, trong lòng không biết có cảm nghĩ gì ?

Ít nhất hiện tại cảm nghĩ gì ông ta cũng đều không có, ông ta đang toàn tâm toàn ý nghĩ đến Lăng Ngọc Phong đã tiến nhập tòa cự trạch tường cao đối diện.

Sáng ngày mai Lăng Ngọc Phong có phải cũng sẽ bước ra khỏi cánh cửa hẹp kia như Tiền Nguyệt Hiền ? Kẻ sát nhân có phải cũng sẽ đợi y ở bên ngoài như y đã dự liệu ?

Vị Phan đại nhân trong quan trường có thể làm đến chức quan tứ phẩm đó đang thở dài nhẹ nhẹ, ngoài song cửa có một người rơi mình như một chiếc lá phục bái cách xa bảy tám thước, thanh âm lúc rơi người xuống đất còn nhẹ hơn cả tiếng thở dài:

- Thảo dân Niếp Tiểu Trùng bái kiến Phan đại nhân.

Phan Kỳ Thành tịnh không giật mình vì sự xuất hiện đột ngột của hấn, Niếp Tiểu Trùng, không còn nghi ngờ gì nữa, vốn là do ông ta đã an bài ước kiến, ông ta dùng thái độ rất ôn hòa hỏi hấn rất nhiều câu, Niếp Tiểu Trùng cũng trả lời rất tử tế.

- Hồng Hồng vốn tên gọi là gì ?

“Là Lý Nam Hồng, người phủ Thái Nguyên Sơn Tây”. Niếp Tiểu Trùng đáp: “Lý gia ở Thái Nguyên và Trình gia ở Quan Tây đều là vọng tộc khu đó”.

- Nàng ta và Trình Tiểu Thanh có quen biết ?

- Bọn họ từ nhỏ đã quen nhau, có thể nói là một cặp thanh mai trúc mã, nếu không phải vì Lý Nam Hồng đã dính hạ chuyện thành thân từ trước, bọn họ nhất định có thể thuận lý thành chương trở thành phu thê.

- Ý người muốn nói mối tình giữa hai người bọn họ là thâm lén ?

- Phải.

- Sau này Lý Nam Hồng gả vào nhà nào ?

- Nàng ta gả cho Bạch Tiên Quý, hậu nhân của Cô Tô Tam Hữu, sau đó cả nhà Bạch thị bị hung sát, toàn gia bị giết chết, chỉ còn lại Lý Nam Hồng một mình trốn thoát, trốn trở về nhà mình ở phủ Thái Nguyên.

- Cừu gia của bọn họ là ai ? Tại sao lại hạ độc thủ như vậy ?

“Không biết”. Niếp Tiểu Trùng đáp: “Bạch gia thảm tử, cho tới nay vẫn là một nghi án”.

Phan đại nhân nhíu mày, nhấp một ngụm trà, đang nhớ lại xem tri phủ Cô Tô năm đó là ai, Niếp Tiểu Trùng lại đã nói tiếp:

- Lý cô nương sau khi trở về mới phát hiện Trình Tiểu Thanh không ngờ vẫn còn đợi chờ nàng, đối với nàng vẫn tình thâm như xưa, chỉ có một mình nàng trong tâm, Lý cô nương cũng không khỏi cảm động vì mối tình si của hắn.

Người trong giang hồ vốn không để ý tới khuôn phép, không câu nệ tiểu tiết.

- Lý cô nương còn trẻ mà đã thành góa phụ, Trình công tử độc thân chưa có vợ, đoạn nhân duyên đó vốn còn có hy vọng, chỉ tiếc quả mấu của Trình Tiểu Thanh là Quan Tam cô nãi nãi lại kiên quyết phản đối chuyện đó, thuyết phục nhị ca của bà ta là Quan Tây đại hiệp Quan Ngọc Môn chia cắt đôi uyên ương khổ nghiệt đó.

Nguyên lai Niếp Tiểu Trùng cũng là người rất đa tình, bất tri bất giác lúc kể chuyện không ngờ cũng có chút giống như hát tuồng.

Phan đại nhân tịnh không cười lên, trái lại rất nghiêm túc nói:

- Không trách gì lúc Trình Tiểu Thanh và cậu của hắn tương kiến lại làm như không quen biết nhau, cũng không trách gì Lý Nam Hồng phóng túng đi làm nghề này, có lúc ủy thân vào kỹ viện cũng không khác gì đưa mình vào cửa Không.

- Đại nhân nói đúng quá.

“Chỉ tiếc Trình Tiểu Thanh vẫn không thể chịu được điểm đó, hấn không thể ngăn cản Lý Nam Hồng, chỉ còn nước giết chết khách nhân nàng hầu hạ để trút hận”. Phan Kỳ Thành thở dài: “Tình cảm có lúc thật rất đáng sợ”.

Niếp Tiểu Trùng không nói gì, mặt mũi chột lộ vẻ ưu thương khôn tả.

Hấn có phải cũng có những tâm sự thê lương, không thể kể cho người ta biết ? Hỏi khắp thiên hạ, có ai thật có thể kham nổi cửa ải thất tình ?

Qua một hồi rất lâu, Phan Kỳ Thành mới mở miệng, dùng một thái độ rất thận trọng nói với Niếp Tiểu Trùng:

- Ta tuy ở trong triều đình, chuyện ngoài đời ít nhiều ta cũng biết chút đỉnh. Ta cũng từng nghe nói người tuy là người của Hạ Ngũ Môn, lại chưa bao giờ làm chuyện sai trái lỗi lầm, nếu người có ý, ta có thể đề cử người làm sai sự của Hình tống.

- Bẩm cáo đại nhân, tiểu nhân chỉ làm chuyện kiếm chút tiền, chỉ cần có lợi là làm, chuyện gì cũng làm, chỉ có một chuyện không làm.

Chuyện đó đương nhiên là làm sai sự cho công môn, hấn không nói ra, cũng không cần phải nói ra.

Phan Kỳ Thành lại thở dài:

- Nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ, ta hiểu tâm tình của người. Kỳ thật người trong công môn, thân cũng đâu còn thuộc về mình.

Hai người đứng im không nói gì nữa, lúc đó đêm đã gần tàn, phương đông đã hừng rạng, Niếp Tiểu Trùng chuẩn bị đi, chột nhìn thấy dưới chân trời xám đục có một làn khói tím bốc lên.

Khói tím từ nơi nào bốc lên, Phan đại nhân và Niếp Tiểu Trùng đều nhìn thấy rất rõ ràng.

Nơi khói tím bốc lên không ngờ chính là trong tòa cự trạch đằng sau bờ tường cao đối diện.

Niếp Tiểu Trùng thất kinh, không phải là vì chuyện đó, mà vì hấn bỗng phát hiện Phan Kỳ Thành, vị chính đường của Tế Nam phủ xuất thân lưỡng bảng tiến sĩ, không ngờ cũng là một vị cao thủ võ công thâm tàng bất lộ.

Khói tím vừa bốc lên, Phan đại nhân không ngờ đã giơ tả thủ vén giắt vạt áo, hữu thủ đẩy song cửa, “vút” một tiếng, người đã xuyên qua song cửa, đầu mũi chân nhún nhẹ trên lan can ngoài tiểu lâu, thi triển thân pháp “Yến Tử Tam Sao Thủy”, nhún vài cái đã lướt lên bờ tường cao đối diện, trong nháy mắt không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Niếp Tiểu Trùng ngây người.

Hắn cũng là người, cũng có tâm hiếu kỳ, vốn cũng muốn chạy qua xem, nhưng vụ án hung sát này vốn tình hình liên can dính líu quá rộng, nếu quả lọt vào quá sâu, lúc nào cũng đều có thể bị họa sát thân.

Đáng sợ nhất là tất cả những nhân vật liên quan đến vụ mưu sát này đều không phải là người bình thường. Phan Kỳ Thành, Lăng Ngọc Phong, mỗi một người xem chừng đều đang che giấu những bí mật, hơn nữa đều là bí mật cực kỳ đáng sợ, cả lão Hình tổng lợi hại gian hiểm cũng không tránh khỏi họa diệt thân.

Cho nên Niếp Tiểu Trùng không khỏi do dự, lúc hắn còn chưa quyết định nên làm gì, chợt nghe thấy một tiếng hét thảm.

Một tiếng hét thảm chết chóc, trong tiếng hét tràn ngập nỗi sợ hãi đối với tử vong, cũng tràn ngập niềm tuyệt vọng của nhân loại và nhân sinh.

Tiếng hét cũng là từ trong tòa cự thạch đối diện truyền ra, lúc Phan Kỳ Thành nghe thấy tiếng hét thảm đó, đã nhìn thấy Lăng Ngọc Phong.

Lăng Ngọc Phong đang ở nơi khói tím bốc lên.

- o O o -

Hung thủ bị bắt

T

rong cái sân nhỏ sau tòa cự thạch, có một căn phòng đốt than mùa đông, có một ống khói rất lớn.

Khói tím là từ ống khói đó bay ra, lúc Phan Kỳ Thành tìm đến, Lăng Ngọc Phong đã đứng dưới ống khói.

Còn người châm khói ? Lẽ nào là Lăng Ngọc Phong ?

Đương nhiên không phải.

Lăng Ngọc Phong đương nhiên cũng nhìn thấy làn khói tím đó, lập tức chạy đến đây.

Nhưng đêm nay Lăng Ngọc Phong thật ra đã làm những gì ? Có phát hiện gì ở địa phương không tầm thường này không ?

Phan Kỳ Thành còn chưa hỏi, đã nghe thấy tiếng hét thảm mà Niếp Tiểu Trùng đồng thời nghe được.

Lăng Ngọc Phong biến sắc.

- Hồng Hồng, là Hồng Hồng.

Quả nhiên là Hồng Hồng.

Vũ khí đâm Hồng Hồng là một thanh đoản đao, vết máu trên lưỡi đao còn chưa khô, còn đang nắm chặt trong lòng bàn tay một người.

Bàn tay cầm đao của người đó, đốt ngón tay vì dụng lực quá độ mà tái nhợt, khuôn mặt trắng nhợt cũng vì sợ hãi mà xanh dờn, chừng như cả chính mình cũng không tin mình tại sao lại làm ra chuyện như vậy.

Người đó không ngờ chính là Trình Tiểu Thanh.

Phan Kỳ Thành cơ hồ đến đó đồng thời với Lăng Ngọc Phong, nhìn thấy thảm biến kinh hồn đó, hai người không ngờ còn có thể nhẫn nhịn, không những không hét lên, cũng không đuổi tới, thậm chí cả thần sắc cũng biến đổi quá đáng, chỉ bất quá vô tình hay cố ý hay người đã chia nhau chiếm cứ hai đường lui từ trong phòng Lý Nam Hồng.

Trong nháy mắt, hai người vô tình hay cố ý liếc nhau một cái, phảng phất đều đã phát hiện đối phương và mình có rất nhiều chỗ giống nhau.

--- Vị tứ phẩm chính đường xuất thân hàn uyển đó không những là một võ lâm cao thủ thân mang tuyệt kỹ, mà còn có thứ công phu trấn tĩnh Thái Sơn sụp lở cũng không biến sắc, xuất thân và lai lịch của ông ta đã trở thành một câu đố.

Lăng Ngọc Phong có thể mau chóng khám phá ra câu đố đó không ?

Trình Tiểu Thanh còn giữ nguyên bộ dạng bất động, Lăng Ngọc Phong và Phan Kỳ Thành cũng đều bất động, chừng như đều muốn để tâm tình của hấn bình tĩnh lại đã, không muốn kích động đầu chí của con thú đường cùng.

Nhưng người khác không đợi được, phải động.

Đao phong thành linh trỗi lên, một đạo đao quang đỏ đục xuyên qua song cửa bay vào, lăng không bay lượn, vòng ánh sáng dần dần thu rúc lại, mau chóng vây kín đầu Trình Tiểu Thanh.

Lúc đó, chỉ nghe một tiếng hét gọn, “tang” một tiếng, song cửa nát tan, một bóng người cao to theo lỗ trống phóng vào, đúng là tuyệt đỉnh thủ pháp “Phân Quang Tróc Ảnh”, đôi tay to bự, tay không quyền trống chui vào làn đao quang đang bay lượn.

Đạo đao quang loang loáng ánh chớp kia không ngờ đột nhiên tan biến, loan đao đỏ đục lấp lánh đã bị người đó nắm lấy.

Cơ hồ cùng một sát na đó, một bóng người cao to khác cũng lần theo song cửa phóng vào, tung bay như đại bàng, lăng không đánh xuống, thiết chưởng đập xiên vào Thái Dương huyệt của người kia.

“Bình bình bình” mười ba tiếng vang lên, hai người trong nháy mắt đã lẳng không đối đúng mười ba chưởng.

Đứng dưới đất đương nhiên là Quan Tây Quan Nhị Quan Ngọc Môn, bay đánh xuống đương nhiên là Lệnh Hồ Bất Hành.

Đối qua mười ba chưởng đó, thân người Lệnh Hồ Bất Hành bị chấn động bay ra, nhưng loan đao trong tay Quan Ngọc Môn cũng đã bị Lệnh Hồ Bất Hành đoạt trở lại.

Hai đại cao thủ giao thủ tuy chỉ là chuyện trong nháy mắt, nhưng lại đã đủ khiến cho người ta kinh tâm động phách, thất thần giật nảy.

Quan Ngọc Môn thân thể cao gầy, nghênh phong đứng thẳng, tà áo rộng bị gió thổi bay phần phật, người y lại nửa bước cũng không thoái lui, thần quang trong mắt quét đầy bén nhọn, trầm giọng:

- Tại hạ Quan Ngọc Môn, người họ Trình kia cũng là người nhà của Quan mỗ, chuyện hấn phạm, Quan mỗ tự nhiên sẽ dẫn hấn về dùng gia pháp nghiêm xử, nếu có ai muốn cản trở, trước tiên hãy đánh ngã Quan mỗ rồi hãy nói.

Y không đợi người ta có phải ứng gì, xoay tay nắm lấy cổ tay Trình Tiểu Thanh:

- Người đi theo ta.

Trình Tiểu Thanh lại chùng như không muốn đi theo y, nhưng cả đao quang bay lượn cũng có thể bị y nắm giữ, hà huống là cổ tay một người.

Trên đôi tay to lớn đó có lực khí mạnh tựa hổ báo, đã là người y muốn bắt, còn có thể tránh thoát sao ?

Trình Tiểu Thanh mặt mày giận dữ, tức tối nhìn y, mục quang tràn ngập vẻ oán độc, khản giọng thốt:

- Ông buông tay ra.

- Mẹ của người đang chờ người, người theo ta về.

Tôi nếu không muốn về thì sao ?

- Không muốn cũng không được.

Trình Tiểu Thanh cười lạnh:

- Không được cũng phải được !

Nhưng Quan Ngọc Môn không buông tay, ai có thể thoát nổi ? Trình Tiểu Thanh cười lạnh không ngưng, chọt đưa thanh đoản đao đâm máu cầm trên hữu thủ, dụng lực chém mạnh xuống cổ tay bị Quan Ngọc Môn nắm giữ.

Máu tươi bắn tứ phía, phún lên mặt Quan Nhị, y không khỏi mất tự chủ tháo lui ba bước, không ngờ phát hiện trong tay mình nắm giữ chỉ còn lại một bàn tay cụt của đứa cháu mình, máu tươi của đứa cháu đã nhuộm đỏ y phục y.

Trình Tiểu Thanh cũng đang thoái lui về phía sau, mồ hôi lạnh to như hạt đậu lăn dài trên trán, nhưng hắn vẫn miễn cưỡng chi trì:

- Tôi giết người, tôi thường mạng, chuyện của tôi không cần ông lo tới, ông cũng lo không được đâu.

Quan Nhị kinh hãi:

- Người thật đã giết ả ?

Trình Tiểu Thanh nghiêng răng, gật đầu, còn muốn nói gì đó, nhưng còn chưa mở miệng, người đã hôn mê.

Quan Nhị đau xót nhìn bốn phía, nhìn Phan Kỳ Thành, nhìn Lăng Ngọc Phong, chột ngựa mặt lên trời cười dài, cây lá ngoài song cửa xào xạc, tiếng gà gáy từ xa xa vang vọng, Quan Nhị phẩy tay, bóng người cao gầy phóng mình vào vùng lá rơi lác đác mà đi, một bóng người khác cũng lập tức nhoáng lên, mau chóng đi theo sau y, không ngờ chính là Lệnh Hồ Bất Hành.

Chỉ nghe thanh âm của Quan Nhị rên rĩ từ xa xa truyền lại:

- Lăng Ngọc Phong, ta giao Trình Tiểu Thanh cho ngươi, ngươi tốt hơn hết là xử lý công chính, nếu không ta lấy mạng ngươi.

o0o

Giết người phải đền mạng.

Vương tử phạm pháp cũng đồng tội với thứ dân.

Đó là luật pháp bất biến, từ xưa đến nay không ai có thể kháng chống.

Tội phạm sát nhân Trình Tiểu Thanh, sau khi giam giữ năm ngày, sẽ đem ra xử quyết.

o0o

Dư vận

Trung thu, hoàng cúc, hồng tửu.

Phan Kỳ Thành nâng chén kính liền ba chén:

- Lãng công tử.

Lãng Ngọc Phong cũng kính liền ba chén:

- Phan đại nhân.

Hai người đồng thời ngẩng đầu, bốn mắt chạm nhau, phảng phất có rất nhiều điều muốn nói, lại không nói tiếng nào.

Trong vườn lá cây lác đác, một cánh nhạn đơn lẻ linh đình bay ngang.

- o O o -